

ŽIVA ZAJEDNICA

LIST HRVATSKIH KATOLIČKIH ZAJEDNICA · **LEBENDIGE GEMEINDE**
MITTEILUNGSBLATT DER KROATISCHEN KATHOLISCHEN GEMEINDEN

Auf
in den
Kroatien-
Urlaub!

Oj, more
duboko...

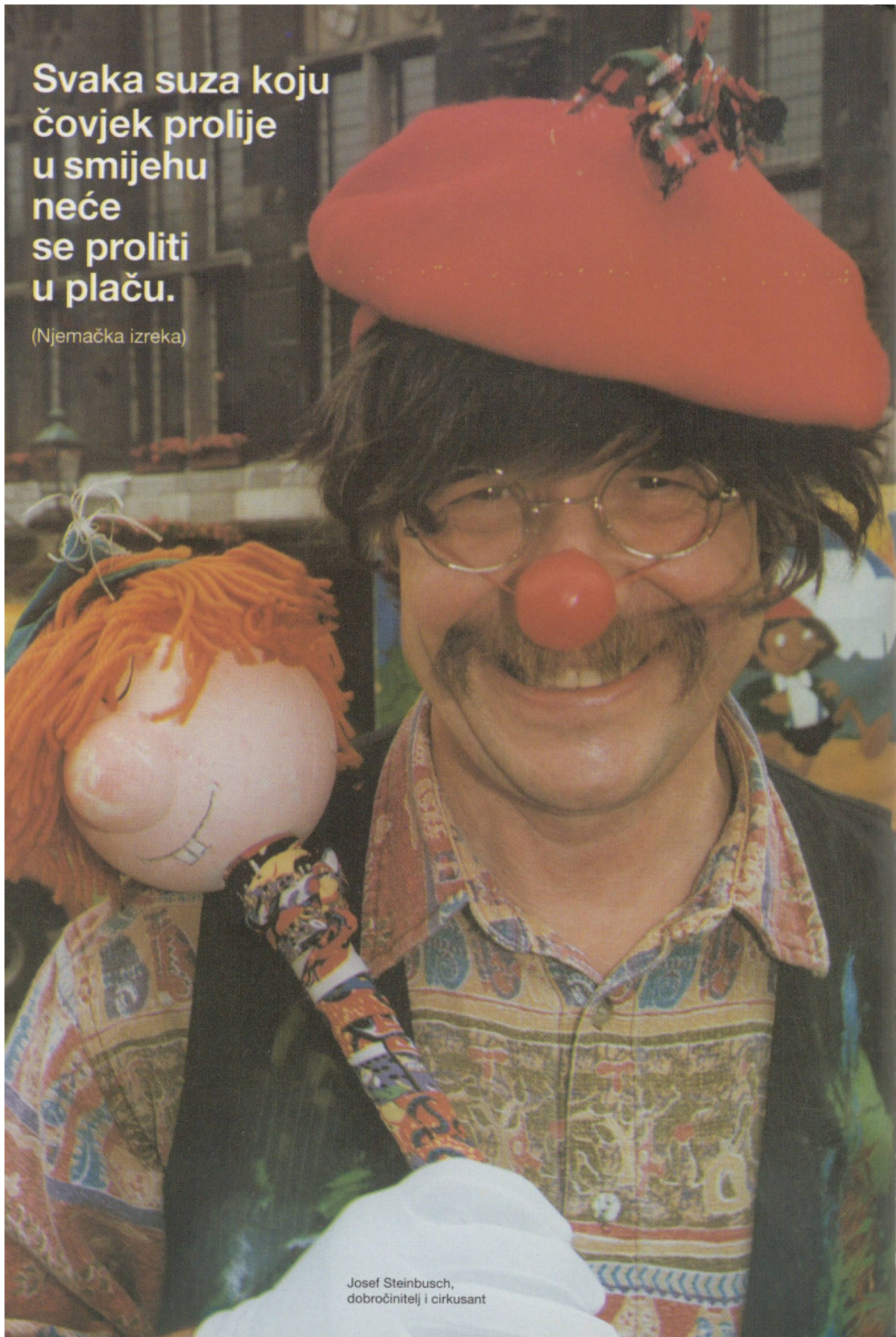

Dijana Tolić
iz Rüsselsheima
provest će ove
ljetne praznike
na našem moru
u domovini.

Foto:
Zoran Roko Paškov

**Svaka suza koju
čovjek prolije
u smijehu
neće
se proliti
u plaču.**

(Njemačka izreka)

Josef Steinbusch,
dobročinitelj i cirkusant

UVODNIK

MOTRIŠTE

„Svaka vala, svaka stina, sebi zove svoga sina“

iz „Obavijesti“ Hrvatske katoličke zajednice Stuttgart za ovogodišnji srpanj i kolovoz, koje nam je prosljedio fra Marinko Vukman, posudili smo i gornji naslov našega uvodnika. Radi se zapravo o stihu iz pjesme „Ne daj drugom da je gazi“, kaštelanskog pjesnika-težaka Ive Cvitića (r. 1919.), koji je ujedno i pisac stihova poznate Žankove pjesme „Od stoljeća sedmog“. Taj stih iz naslova poslužio je tekstopiscu da sve naše iseljenike i radnike pozove na ljetni dopust ili odmor u domovinu. „U tijeku svih tih pustih godina mi smo tu tuđinsku koru kruha velikodušnom ljubavlju dijelili sa svojima u domovini, osobito u tijeku strašnih ratnih godina. A sada je došlo vrijeme godišnjih ljetnih odmora, kad i djeci završava škola, pa s osobitom snagom otkućaja srca čujemo zov: „Svaka vala, svaka stina, sebi zove svoga sina“... Tako i vi potrcite, pođite na godišnji odmor u Lijepu našu domovinu, koja je i u tom ratu posvjedočila svoje junaštvo i svoju milinu. Uz more, rijeke, jezera, šume i gaje, odmorite dušu, uživajte u bogatstvu tišine, nakon tolike buke strojeva u „Mercedesu“ i drugim firmama u kojima radite. U bogatstvu tišine rodnih žala procvjetat će i u vašoj školjki srca veliki cvjetovi novih nadahnuća za iskrenu ljubav i vjernost Bogu, Crkvi i svom hrvatskom narodu“, stoji u tekstu.

Ali, na odmor ne krećite bez „Žive zajednice“ u kojoj u ovom broju ima za svakoga ponešto. Svako dobro, sretan put i povratak, želi vam **uredništvo**.

Piše:
Anto Batinić

Zašto u dijaspori nema svećeničkih zvanja?

Kardinal Vinko Puljić je u nekoliko svojih nastupa u Njemačkoj skrenuo pozornost na činjenicu da dijaspora ne daje ni svećeničkih niti redovničkih zvanja. I odnos prema tom pitanju je jedan od znakova vjerske zrelosti, ali i odgovornosti za Crkvu i narod.

Stiglo je još jedno ljeto, a završila još jedna školska godina. Mnoge učenice i učenici moraju odlučiti o svojoj budućnosti, o svome zvanju. Njemački obrazovni sustav usmjerava donekle polaznike škola još u osnovnoj školi prema njihovu budućem zanimanju. Iako je to tako, i u Njemačkoj je objelodaneno da mnoštvo, možda i većina ljudi, ne radi onaj posao ili se ne bavi onim zanimanjem za koje je pohađalo školu ili prema čemu se usmjeravalo. Gdje je međutim u vezi s tom problematikom mjesto svećeničkom zvanju? Njemačka Crkva odavno objavljuje oglase o svećeničkim zvanjima u raznim crkvenim novinama. Radi se zapravo o reklamama za svećenički poziv. Odavno je naime utvrđeno da je vrlo slabo zanimanje mladih Nijemaca za svećenički poziv, kao i za redovnički život. To je za mlade jednostavno „out“. Akutni nedostatak katoličkih svećenika u Njemačkoj odavno osjećaju vjernici, pa se župe spajaju, preuzimaju ih inozemni svećenici ili ih vode pastoralni referenti.

Što je međutim s Hrvatima u dijaspori i njihovim svećeničkim podmlatkom? Povod ovom razmišljanju nije naime samo kraj školske godine, nego i riječi kardinala Vinka Puljića, izrečene u propovijedi na krizmi u Wiesbadenu 2. lipnja. On je postavio pitanje: „Zašto nema duhovnih zvanja iz hrvatske dijaspare?“ U vezi s tim potvrdio je poznatu činjenicu da su gotovo svi svećenici koji rade u hrvatskoj inozemnoj pastvi rođeni u domovini, u BiH i Hrvatskoj, ali da se na prste mogu nabrojati svećenička i redovnička zvanja ponikla u hrvatskoj dijaspori. Kardinal Puljić je pritom samo uzgred naveo da bi razlozi mogli biti u njemačkom standardu, mentalitetu i stilu življenja, sekularnom okruženju, gastarbajterskoj sudbini, ali i u nedovoljnoj brizi roditelja, te nedostaku idealizma i spremnosti na žrtvu kod naših mladih ljudi u dijaspori.

Ti razlozi svakako stoje. Svaki bi se od njih moglo analizirati nadugo i naširoko. Ponajprije, naši ljudi nisu ni dolazili u Njemačku da ovdje provedu čitav radni, a kamoli životni vijek. Kad se ona famozna „privremenost“ oduljila, počeli su dovoditi obitelji iz domovine ili ih zasnivati ovdje. Budući da su naši ljudi bili uglavnom rad-

nici, s nižom školskom spremom, nastojali su također svojoj djeci omogućiti svakako bolju, ali zapravo sličnu radničku budućnost. Rijetko je tko pomislio na to da svoje dijete pošalje u sjemenište, bilo u domovinu, bilo u Njemačkoj. To se ne događa ni danas. Usto su i mnoge naše obitelji preuzele njemački „zwei-Kinder-System“, pa nije dolazilo u pitanje „žrtvovanje“ jednog od dvoje djece za svećeničko ili redovničko zvanje. Slično je stanje i u Americi, Australiji i drugdje. Gotovo sve hrvatske katoličke zajednice u dijaspori, osim nekoliko izuzetaka, i dalje se nadaju dolasku svećenika iz domovine. Ali, ni domovina nije nepresušni izvor zvanja, a perspektiva dijaspare je ionako neizvjesna, s obzirom na postojanje hrvatske države te želju za povratkom iseljenika i radnika kući. Ipak, mnogi će ostati i ostaju, napose pripadnici drugoga i trećega naraštaja. Određeni broj članova drugoga naraštaja završili su visoke škole i fakultete, ali je samo nekoliko njih završilo teološki fakultet i prihvatilo se svećeničkog i redovničkog zvanja. Takva zvanja iz dijaspare bila bi i jesu prijeko potrebna i dijaspori i domovini. U dijaspori bi mogli biti spona u integracijskom procesu onih koji ostaju (savršeno vladaju jezikom, poznaju mentalitet), ali i u čuvanju njihove povezanosti s domovinom. U domovini bi mogli biti izvršno pastoralno i teološko osveženje, te svakako ponovno most domovinske Crkve prema Crkvi u svijetu, napose prema Crkvama iz kojih dolaze.

Ali, to su samo želje, jer dijaspora nažalost nije dala niti daje svećeničkih zvanja. To zvanje osobito na Zapadu ne uživa nikakvu popularnost (zbog celibata, načina života, pojedinih skandala), već je naprotiv sve više i više prava rijetkost. To je zapravo poteškoća opće Crkve, a njezino prevladavanje još se ne nazire. I našoj dijaspori se postavlja pitanje kako svećeničko i redovničko zvanje učiniti popularnijim. Na koncu još jedne školske godine o tomu treba da razmisle i svećenici, i roditelji i mladi. Ovo je ujedno i poticaj svima mladima da razmisle i o toj mogućnosti: o svećeničkom ili redovničkom zvanju ili barem o studiju teologije? I to je jedan od važnih znakova vjerske zrelosti i suodgovornosti. ■

Herausgeber/
Izdavač:

**Kroatisches Oberseelsorgeamt
in Deutschland**

60435 Frankfurt am Main · An den Drei Steinen 42
Tel. (069) 54 10 46 · Fax (069) 5 48 21 32

Verantwortlich/
Odgovara:

Bernard Dukić

Chefredakteur/
Glavni urednik:

Anto Batinić

Redaktion/
Uredništvo:

Maja Runje, Stanka Vidačković,
Božica Červinka, Jura Planinc,
Ivek Milićec, Ivan Bošnjak,
Jozo Sladoja, Božo Marić
Željka Čolić, Vesna Školnik,
Ivo Balukčić, Alen Legović,
Ivo Marković, Ivo Matijević,
Marko Obert, Vlatko Marić

Mitarbeiter/
Suradnici:

Satz + Layout:

Ljubica Markovica

Lithos +
Seitenmontage:

Fotosatz Service Bauriedl

Druck:

64546 Mörfelden-Walldorf

Scholl+Klug Druckerei GmbH

64546 Mörfelden-Walldorf

Jahres-
bezugspreis:

DM 30,- incl. Porto (s poštarinom)

Bankverbindung:

Konto Nr. 129072
bei der Stadtsparkasse Frankfurt
(BLZ 500 501 02)

PISMA • BRIEFE

Povratnici mogu pomoći domovini!

Cijenjeno uredništvo!

Upravo sam pročitala članak Maje Runje u „Živoj zajednici“ koji me toliko dirnuo da sam bez razmišljanja posegnula za prvim pisalicom i papirom, u želji da Vam napišem nekoliko riječi. Moje je ime Katja Tokić i stanujem u Solinu, a studiram u Splitu. Kako moj brat Ante ima bezbroj poznanstava s Hrvatima diljem svijeta od kojih se jedan dio vratio u domovinu, ni meni nisu strani svi problemi vezani uz tzv. povratak. Svi smo svjedoci da se mnogo obećava a malo ostvaruje našim povratnicima, među kojima je i moja prijateljica Blaženka. Ona je rođena u Australiji gdje je nedavno završila i fakultet. Jedna je od rijetkih školovanih mladih ljudi danas u Hrvatskoj, jer se većina

nakon studija odlučuje ići u inozemstvo, gdje vjeruju da će svojim znanjem i upornošću (a ne pomoću veza, kao što je to ovdje) naći svoje mjesto. Međutim, vrativši se ovdje, u zemlju svojih roditelja, Blaženka se susrela s bezbroj poteškoća kod zapošljavanja, sa svim onim što stoji u članku.

No, ja je uvjeravam da se ne obeshrabruje, u zemlji o kojoj je oduvijek sanjala, o svojoj Hrvatskoj. Ono što i sami kažete, Hrvatskoj se može pomoći jedino vrati li se što više ljudi jer su jedino oni u stanju uočiti sve mane ove zemlje i upućivati ostale da se izmijene, ali i njene vrline. Izgleda, naime, da jedino još povratnici cijene slobodnu Hrvatsku.

Hvala Maji što je odlučila ostati!

Katja Tokić, Solin

Čakavske pjesme

Poštovano uredništvo!

U prilogu Vam šaljem pjesmu na čakavskom narječju (liburnijska čakavština), koja je nagrađena na tradicionalnom natječaju „Susret riječi“ u Bedekovčini. I 1971. sam bio dobio jednu od nagrada za zbirku čakavskih pjesama „Gromači“, ali sam u „Vjesniku“ tada pročitao da ju je dobio „za sada nepoznati autor“. Odmah sam se javio „Vjesniku“ i dostavio mu svoju adresu, s napomenom da, ako se radi o novčanoj nagradi, novac uplate u

fond za probijanje tunela kroz Učku. Nikad nisam dobio nikakva odgovora. U to je vrijeme naime svaki Hrvat koji je radio u inozemstvu bio sumnjiv kao državni neprijatelj, pa su izbjegli imenovati nagrađenoga.

Bilo bi mi drago kada biste našli prostora za moju pjesmu „Konobi“, koja je dobila drugu nagradu na ovogodišnjem (3.6.) natječaju „Susret riječi“ u Bedekovčini. Inače sam rođen u Mošćenicama u Istri, a od 1957. živim i radim u Njemačkoj. Više mojih čakavskih pjesama objavljeno je u „Riječkoj reviji“, „Novom listu“, „Istarskoj

Konobi

Čekaju konobi mućeć,
čekaju po mufe dišeć;
su bačvi prez dna i prez sna
– ko brodić prez kapitana.
Pauk plete svoje niti,
a bakuli črni i škuri
po zideh prez pituri
tancaju od mufi siti.
Strpjivo konoba čeka
da nazad pride gospodar,
magari gobast i već star
aš mesto mu je ovdeka.
Čekaju konobi mućeć,
sve jače po mufe dišeć,
same, bandonane preveć,
va tuge i jade trpeć.

Manje poznate riječi: mufa – plijesan; dišeć – mirišući; prez – bez; bakuli – žohari; škuri – tamni; pitura – boja; pride – dođe, magari – makar; gobast – pogrbljen, aš – jer; ovdeka – ovdje; bandonane – napuštene

Danici“, knjizi prof. Stjepana Babića „Tisućljetni taj hrvatski“... Ovim putem obavještavam sve ljubitelje čakavske riječi da će se literarni natječaj „Susret riječi“ održati i sljedeće godine u Bedekovčini, pa već sada mogu slati svoje poetske i prozne radove i na kajkavskom i na čakavskom narječju, kao i na standardnom hrvatskom književnom jeziku. Srdačan pozdrav, uz lijepe želje.

Lucian Brumnjak, Berlin

Hodočašće ponovno

U nedjelju 12. svibnja, po 24. put hrvatski iseljenici iz Njemačke, Austrije, Švicarske i Francuske okupili su se u najvećem južnonjemačkom marijanskom svetištu – Birnau. Od ranih jutarnjih sati u ovo svetište na Bodenskom jezeru slijevale su se kolone automobila i hrvatskih hodočašnika. Pred mnoštvom hrvatskih vjernika, u prekrasnoj baroknoj crkvi u Birnau, svečano misno slavlje predvodio je biskup banjalučki msgr. Franjo Komarica. Na početku misnog slavlja okupljene hodočašnike pozdravio je domaćin hodočašća fra Vladimir Ereš. Burno pozdravljan, biskup Komarica u prigodnoj propovijedi osvrnuo se na tešku ratnu svakidašnjicu koju osjeća njegova biskupija. Govorio je i o budućnosti te pozvao iseljenike na povratak u domovinu. „Bit će mi posebno drago ako vas vidim i u našoj banjalučkoj biskupiji.“ – istaknuo je Komarica. Nakon svečanog euharistijskog slavlja i okrepe u prostorima svetišta, msgr. Franjo Komarica zadržao se na posebnom sastanku u raz-

govoru s hodočašnicima te odgovarao na njihova pitanja koja su se ponajviše odnosila na tešku situaciju u Bosni. Hodočasničko popodne u Birnau iskorišteno je za susrete, proslave i prijateljske razgovore. Mnogi su prošetali i do samog Bodenskog jezera, koje podsjeća na prekrasno hrvatsko Jadransko more. Mnogi hodočašnici su nam posvjedočili kako ih svaki ponovni susret s Birnauom uvijek (bar osjećajima) vraća k domovini i potiče na povratak.

Birnau je opet bio Hrvatska u malom.

Cijelo popodne: na svakom koraku hrvatska riječ, pjesma... a za objed hrvatska tradicionalna jela... Međutim, ove je godine hodočašće u Birnau bilo nešto skromnije nego prijašnjih godina. Naime, to je

posljedica htijenja njemačkih vlasti da se hodočašće vrati u tiho mjesto molitve i mira, nakon sve jačeg slavlja na Bodenskom jezeru. Tijekom protekle 24 godine na slavlja se znalo okupiti i po nekoliko desetaka tisuća hrvatskih hodočašnika. Dolazili su i hrvatski pjevači... A cijeli događaj odvijao se pod ogromnim šatorom koji je bio postavljen na livadi uz svetište. Njemački policajci bi se često znali našaliti da je Birnau, zadnje nedjelje svibnja, najveći hrvatski grad izvan Hrvatske.

M. T.

Promocija monografije „Hrvati u Birnau“ u Zagrebu

LIČNOST MJESECA

HEADLINES • SCHLAGZEILEN • VIJESTI

DAVOR ŠUKER, NOGOMETAŠ

Nogometni maestro

Rijetko je koji nogometaš na minulom europskom nogometnom prvenstvu u Engleskoj izgledao tako bezazleno, a bio je zapravo strah i trepet i za vratare i za braniče. Također je teško naći kojeg od nogometaša koji se pogocima radovao tako neusiljeno. I koji se nakon svakog pogotka križao, kao kad ulazi u crkvu. Sve je to međutim činio Davor Šuker. I više od toga.

S odabirom Davora Šukera za ličnost mjeseca u ovom broju želimo zapravo odati priznanje cijeloj hrvatskoj nogometnoj reprezentaciji, svakako nogometašima, vrsnim znalcima nogometne vještine. O trenerima i funkcionarima ovoga puta nećemo trošiti riječi. Ako već ne misle glavom kad nešto izjavljuju ili ako se ne sjećaju, neka malo prelistaju inozemni tisak i vide kako se novine šegače s njihovim lupetanjima o kamikazama, Staljingradu, pobjedi nad „muslimanskom Turskom“, o predsjedniku koji sastavlja momčad... Uračunavši u obzir žar igre i preveliku želju za pobjedom, neki su igrači ipak mogli više kontrolirati svoju grubu igru i nekulturu na igralištu.

Ali, među tim momcima zlatnih nogu našao se srećom Davor Šuker – majstor igre i uzor u ponašanju. Proglasiše ga maestrom, nasljednikom Pelea. Svojom igrom, umjetničkim pogocima i fair-playom stekao je simpatije svih ljubitelja nogometne igre. On se smiješi, zabija golove, gleda molećivo prema nebu, križa se, glasno pjeva „Lijepu našu“, a nama svima osvjetla obraz pred cijelim svijetom. ■

- Na plenarnom zasjedanju HBK, 19. lipnja, raspravljalo se i o organizaciji zajedničkog središnjeg ureda za dušobrižništvo Hrvata izvan domovine, koji bi bio u službi biskupskih konferencija Hrvatske i BiH.
- Na prvom hodočašću sv. Ivi u Podmilačju nakon četiri ratne godine okupilo se 23. i 24. 6. oko 30 000 hodočasnika. Bio je to povratak na svete ruševine svetišta. 1. 3. 1993. srpski su zločinci do temelja razorili svetište, crkvu i župnu kuću, ali se uskoro očekuje početak gradnje novih sakralnih objekata u ovom drevnom svetištu. Blagdan sv. Ive slavi se od ove godine kao dan općine Jajce.
- Mirovnu nagradu pokrajine Hessen za 1996. dobio je Gregorio Rosa Chavez, pomoćni biskup San Salvadora, koji se istaknuo u pomirenju zaraćenih strana u građanskom ratu.
- Jedan je talijanski svećenik iz mjesta Nereto kod Terama u srednjoj Italiji uveo ne baš originalni način da sve žene koje nose mini suknju upozori na njihov „prijestup“: za vrijeme mise dobijaju jabuku na dar. Svaka usporedba s Evom i istočnim grijehom je namjerna.
- Na međuvjerskom znanstveno-molitvenom skupu, koji se od 27. do 29. 6. održavao u Lyonu, a u povodu zasjedanja sedam svjetskih sila, predstavili su se i Hrvati koji se okupljaju u mjesnoj hrvatskoj zajednici.
- Blagdan sv. Ante Padovanskoga slavi se od ove godine kao Dan grada Knina.
- U Zagrebu je predstavljena knjiga: „Franjevci provincije presv. Otkupitelja žrtve rata 1942.–1948.“, autora dr. fra Petra Bezine.
- Katolička akcija biskupije Linz (Austrija) skupila je 200.000 šilinga kao pomoć HKD „Napredak“ iz Sarajeva. Većinu novca dobit će Napretkova radio postaja „Vrhbosna“, a dio će biti uručen siromašnoj djeci i obiteljima u tom gradu.
- Švicarski biskup Siona Norbert Brunner izjavio je da je u Katoličkoj crkvi moguć svećenički red za prokušane mužve (viri probati), što bi bila prva mjera protiv manjka svećenika. Druga mogućnost je ukidanje svećeničkog celibata, a o ređenju žena je bio kritičan.
- U Albaniji Katolička crkva doživljava procvat: broj svećenika se s 33 popeo na 117, a časnih sestara s 45 na 263, dok su u sjemeništu 24 svećenička kandidata. Crkva je otvorila brojne dječje vrtiće, bolnice i ambulante.
- Kršćanske radio postaje Francuske imaju 19 milijuna slušatelja.
- Katoličkoj crkvi odlučila je pristupiti većina vjernika, župnik i dvojica đakona anglikanske župe sv. Mateja u Londonu.
- Fernando Cardenal (62), bivši ministar odgoja u sandinističkoj vladi Nikaragve, koji je 1984. otpušten iz Družbe Isusove, ponovno je pristupio Redu, ali mora ponoviti novicijat, odnosno godinu kušnje.
- U Jajcu je nakon četiri godine progonstva slavljena podjela prve pričesti, kojom prilikom je Tijelo Kristovo prvi puta primilo 27 prvopričesnika.
- Hrvatski Caritas je obznanio da je vlada autonomne pokrajine Južnog Tirola i Trenta darovala hrvatskoj Vladi 100 000 DM kao pomoć povratnicima; 150 000 DM za obnovu vodovoda u Slunju; 100 000 DM za obnovu škole kod Karlovca; 100 000 DM za stipendije studentima; 500 000 DM svećenicima u Mostaru, te 60 000 DM za kupnju udžbenika gimnazijalcima u Mostaru.
- „Većina Talijana izjašnjava se vjernicima, ali ne živi u skladu s temeljnim odrednicama katoličkog morala, te time pokazuje beživotnost vlastite vjere“, izjavio je napuljski nadbiskup kardinal Michele Giordano.
- „Kirche in Not“ pomoći će ove godine Rusku pravoslavnu Crkvu s 2 milijuna maraka.
- Dok u većini zemalja, prema raznim istraživanjima, Katolička crkva gubi na ugledu, dotle je u Brazilu 80% pučanstva smatra najvjerodostojnijom ustanovom.
- Pitanje đakonata žena je otvoreno i službeno još neodlučeno, izjavio je biskup Klagenfurta Egon Kapellari.
- U Njemačkoj ima 2,5 milijuna alkoholičara.
- Ministar vanjskih poslova BiH Jadranko Prlić izjavio je da više nema nikakvih zapreka za Papin posjet Sarajevu, koji bi mogao uslijediti uskoro. Papa je naglasio kako se Sveta Stolica zalaže da BiH bude jedinstvena i multietnička država.
- Humanitarna organizacija „Adra“ Adentističke crkve otvorila je u Sarajevu mjesnu radio postaju „Glas nade“.

RAZGOVOR

FRANKFURT

Liječnik s dirigentskom palicom

koj pomoći hrvatskom pučanstvu, hrvatski predsjednik dr. Tuđman ovih je dana odlikovao dr. Josipa Lucića Redom hrvatskog pletera, te Spomenicom domovinskog rata.

– Za mene je to najveće priznanje u životu, a ujedno smatram da je to priznanje svima onima koji su činili dobro Hrvatskoj, u onim danima kada je bilo najteže. Naši su se ljudi od samog početka s puno duše i ljubavi uključili u sve domovinske akcije, koje su krenule ovdje u Frankfurtu od naše Hrvatske katoličke misije i Hrvatskog naddušobrižničkog ureda. Moram naglasiti da mi je veliko zadovoljstvo što me upravo Hrvatski naddušobrižnički ured preporučio za odlikovanje. Još sam u domovini, kao student bio aktivan u Crkvi, gdje sam uvijek i pjevao. Zahvaljujući dr. Petru Čaliću, sociologu i

svećeniku, koji predaje na teologiji u Mainzu, dobio sam radno mjesto u jednoj frankfurtskoj bolnici, a time i mogućnost specijalizacije, što mi je u domovini tih godina bio samo san. Odmah po dolasku u Frankfurt uključio sam se u rad Hrvatske katoličke misije, koju je vodio fra Bernard Dukić – priča dr. Lucić.

Premda je u Njemačkoj stekao ugled, znanje i imanje, dr. Josip Lucić često razmišlja o povratku u domovinu. Može se reći da taj u Frankfurtu nadasve cijenjeni kirurg već godinama zajedno sa svojom obitelji živi na relaciji Frankfurt-Zagreb.

– Nas nekoliko kolega liječnika iz Frankfurta i okolice trenutačno radimo na tome da u Zagrebu uskoro otvorimo jedan moderni medicinski centar, po uzoru na europske. To znači da bi bolesnik za nekoliko sati na jednom mjestu dobio dijagnozu svoje bolesti, što sada kod nas čeka danima. Nadamo se da će ovaj projekt vrijedan pažnje već uskoro osvanuti u Zagrebu, kaže dr. Josip Lucić. Z. R. Paškov

25 godina „Croatia Ensemble“

U subotu, 22.6.1996. obilježen je srebrni jubilej „Croatia Ensemble“, 25 godina djelovanja hrvatskoga folklornoga sastava, kojeg su 1970. godine, u okviru Hrvatske katoličke zajednice u Frankfurtu pokrenuli fra Bernard Dukić i dr. Josip Lucić. Otada taj sastav ostavlja iza sebe lijep, svijetao i radostan trag: hrvatskom pjesmom i plesom, mladošću i radošću, riječju i ljubavlju. To je hrvatski trag u Frankfurtu na Majni, te u mnogim mjestima u kojima je sastav gostovao i nastupao. „Croatia Ensemble“ u ovom multikulturalnom gradu svjedoči o korijenima svoga naroda, bori se protiv zaborava svoga identiteta, svoje nacionalne folklorne i kulturne baštine, te time ublažuje čežnju za domovinom.

Svečana priredba održana je u gradskoj dvorani Bergen-Enkheim. Pozdravne riječi su nazočnima uputili fra Leo Delaš, fra Bernard Dukić i dr. Josip Lucić. Pjevački zbor HKZ Frankfurt „Mato Leščan“ pod ravnanjem s. Pavlimire otvorio je program pjevanjem himne

„Hrvata Bože“, Mate Leščana. Potom su nastupile sve tri generacije folkloraša „Croatia Ensemble“: osnivači, seniori i juniori, te kao gosti folklorne skupine iz Mainza i Kölna. Klapa „Ferali“ otpjevala

je nekoliko tradicionalnih pjesama, a sadašnji sastav ansambla izveo je „Bosansku Posavinu“ i završno kolo iz opere „Ero s onog svijeta“.

Nakon priredbe je nastavljeno zabavom, u kojoj je glavni gost bio Krunoslav Kićo Slabinac. Veselje je potrajalo do iza ponoći.

Foto: M. Janković

VJEROM KROZ ŽIVOT • GLAUBE UND LEBEN

VRIJEME JE ZA ODMOR

Piše: Vlatko Marić

Duhovna dimenzija odmora

Odmor je potreban svima. Često je to susret s novim, ali i strah od nepoznatog. Odmor mora imati duhovno-religioznu dimenziju.

U zadnje dane stalno čujem razgovor o odmoru, o odmorima. Svi manje više uzdišu kad o njemu pričaju. Uglavnom svi sugovornici kažu kako s nestrpljenjem čekaju odmor. To je istina. Čovjek treba odmor! To je trenutak kad čovjek skuplja snagu, oslobađa se psihičke umornosti, krijepi dušu za nastavak svakodnevnog putovanja ovom zemljom dok ne nađe konačni smiraj. Odmor je potreban čovjeku posebno u ovo današnje vrijeme kada je čovjek potpuno apsorbiran svojim radom, društvenim aktivnostima te svakodnevno bombardiran informacijama radija i televizije. Današnji čovjek je raspet između zahtjeva posla, društva, obitelji, te njegovih intelektualnih i duhovnih mogućnosti. On je u stalnom psihičko-fizičkom društvenom pritisku koji blokira da normalno sagleda svijet i sebe samog u svijetu. Komponenta duhovnosti prisutna u svakom čovjeku, nije uvijek dovoljno velika, snažna, a time i nije sposobna smanjiti taj pritisak sredine u kojoj živi. Stoga je godišnji odmor vrijeme kada se mijenjanjem sredine, ali isto tako životnih navika, nastoji skupiti snaga, uspostaviti psihička ravnoteža, te zaboraviti, barem na kratko vrijeme, zahtjevi društva i sredine. Stoga nije čudo što svi, i to bez iznimke, govore o godišnjem odmoru.

Potreba odmora

Razgovor o odmoru ne može se izbjeći. Svi govore o odmoru, ali odmor i razgovor o odmoru nema isto značenje za sve. Svima je odmor potreban u ovo ljetno vrijeme ali svi neće moći i neće imati uvjeta za odmor. Tu počinje ono što će u dobroj mjeri uvjetovati naglaske u (raz)govoru o odmoru. Tako ćemo naći veliku lepezu osjećaja u govoru o odmoru. Susrest ćemo tu osjećaje, govor koji ide od ushita radosti, poput djece na izlasku sa zadnjeg školskog sata, nakon uspješne školske godine, do orošenih očiju i stegnuto srca, jer će odmor ovog ljeta biti patnja i turobna samoća. Između ove dvije krajnosti nalaze se brojne nijanse osjećaja koji animiraju ljude kad je u pitanju razgovor o odmoru. Ipak postoji nešto što je svima zajedničko i u čemu se svi slažu: potreba odmoriti se. Odmoriti se, znači za većinu, prekinuti i udaljiti se, barem za neko vrijeme, od svakodnevnog ustaljenog načina rada i življenja, promijeniti, barem nakratko, sredinu te tako se osloboditi fizičke i psihičke napetosti. Problem nastaje kad je u pitanju mogućnost priuštiti vrijeme i materijalne uvjete za takav odmor. Nisu malobrojni oni koji se nalaze u takvom stanju. Ono što nameće još veći psihološki pritisak za odmorom jest i činjenica da je odmor postao obveza i znak uspješnosti i organiziranosti u društvu. Nemati mogućnosti jedanput godišnje ići na odmor devalvira vrijednost osobe u očima drugih. Odmor je, uz stvarnu potrebu obnavljanja snage, postao gotovo društvena prisila. Ova „prisila“ nosi u sebi pozitivne i negativne aspekte koji utječu na osobni život pojedinaca, a onda i društva.

Susret s novim i strah od nepoznatog

Jedan od pozitivnih aspekata odmora jest to što je pojedinac prisiljen, barem na- kratko, promijeniti svoj ustaljeni način življenja, svoje svakodnevne navike, pa čak prostor i okolinu. To dovo-

di čovjeka u situaciju da barem donekle drugačije usmjeri svoj ritam življenja, pa razmišljanja. Neizbježno je primoran doći u susret s nečim novim: novim iskustvom, novom okolinom, novim licima. S jedne strane odlazak na odmor jest iskustvo novine, nepoznatog. Suočen s novinom, s nepoznatim, čovjek se mora angažirati fizički i duhovno. To aktivira u njemu želju da se nad nepoznatim dominira, pa ako je potrebno, i da ga se pobijedi.

Govor o odmoru izaziva kod nekih osoba osjećaj straha, osamljenosti, zapostavljenosti. Ovaj osjećaj se javlja posebno kad osoba nije u mogućnosti otići na odmor te se time osjeti samom, zapostavljenom. Druge pak osobe imaju strah ići na odmor jer se boje susreta s nepoznatim. Boje se da bi se nešto tragično moglo dogoditi njima samima ili nekom od njihovih bližnjih. To uvelike blokira doživljaj pravog odmora na fizičkom i psihičkom planu.

Odmor kao fenomen osamljenosti, zapostavljenosti, posebno doživljavaju bolesne i ostarjele osobe. Naime, događa se da pri odlasku na odmor, povjeravamo ostarjele i bolesne osobe drugima. Bolesne i nemoćne osobe, uz teškoće koje im na fizičkom planu daje njihovo stanje bolesti i nepokretnosti, sada ostaju same ili povjerene nekomu, imaju osjećaj da su suviše, da zadaju poteškoće drugima, te još dublje padaju u osjećaj osamljenosti. Vrijeme godišnjeg odmora za njih se obično pretvara u vrijeme pakla. Tisak je zadnjih godina vrlo često pisao o slučajevima krajnje zapuštenosti u kojima su se našle bolesne i nemoćne osobe.

Duhovno-religiozna strana odmora

Kršćani su kroz povijest tražili mogućnosti duhovnog odmora, tj. kako redinamizirati svoje kršćansko življenje. Povlačili su se određeno vrijeme u samoću kako bi mogli sagledati svoj kršćanski život te mu pokušavali dati duhovnu dinamiku. Današnje društvo i stil življenja stavlja u kušnju mnoge kršćane budući da se kod mnogih javlja fenomen zaboravljanja, tj. da je u odmoru potrebno aktivirati ali i zadovoljiti i duhovne dimenzije. Kad ovo kažem mislim na pojavu zaboravljanja, prakticiranja kršćanskog življenja za vrijeme godišnjeg odmora. Kod nekih se kršćanska dimenzija s odmorom odmah isključuje, kao da bi ona mogla onemogućiti, odnosno pokvariti odmor. A odmor je upravo prilika da se dimenzija duhovnog i duhovnosti upravo intenzivira, te nam pomogne lakše se suočiti s problemima svakodnevnice. To duhovno redinamiziranje ne traže neki posebni napor. Dovoljno je malo češće ući u svoju dubinu i pokušati se susresti sa sobom i s Bogom. U tome nam može pomoći i čitanje kakve duhovne knjige. A turističko razgledanje može biti ispunjeno željom ulaska u kulturno-duhovne spomenike, tj. ulazak u duhovnost izrečenu i materijaliziranu, u ono što je izazvalo našu turističku znatiželju. Religiozno-duhovna znatiželja nije daleko od turističke, ali joj treba dati vremena i mogućnosti da nas ispuni. ■

ZABORAVLJENI SVEĆENICI U HRVATA

Piše: Ivo Hladek

Vitezovi dobrote

Nakon što sam mu skinuo misno ruho, stari Plivarić se uspravi odlučno na štaki, zašepa iz kapele, a ja mali za njim. „Deo gratias! Sad idemo Margi na fruštuk“. Đak prvog razreda, ali već sam znao odgovarati na „Introibo ad altare Dei“, „In saecula saeculorum“, „Ite missa est“, što me on strpljivo učio. Dok mažem pekmez na kruh, umirovljeni kanonik nas-jecka češnjak bijelog luka pa ga polije medom. „Fuj tajfel! Al Marga se inati, da je to za stare pravi lijek!“. Ja bih se brzo prekrizio pa kidnuo u školu. Iza obuke sam se vraćao na objed, iako sam se Marge plašio više nego šibe Priča, našeg učitelja.

„Možda ti netko veli: Ko ti je bio taj Plivarić“, upita Balentović. Ideja o zaboravljenim misnicima i hrvatskim piscima bila je plod razgovora sa slavonskim pjesnikom u Umagu. Plivarića, poznatog crkvenog jurista, do danas nazivam vitezom dobrote, no u dječjim očima je sličio komičnoj figuri: kratkovidni, šepavi kanonik, koji zbog bolesti čita misu u kućnoj kapelici pa treba ministranta. Ali on, uz prof. Ivanišića i župnika Besetzky, važi u mojem životu – sin malog paora, bosonog, više gladan neg sit, bez ikakvog izgleda na školovanje – kao hrabar vitez na čelu duge čete redovnika, svećenika i biskupa, koji su oduvijek gurali hrvatsku djecu do škole i knjige, kolikogod su zlobnici poput Krleže stoljećima pljuvali po Crkvi, papi i svećenstvu. Plivarić je za Božić 1929. kupio prve cipele mojeg života.

Bez osječkih kapucina bi Mato i Pero iz Gorjana ili Božo, Jozo i Pavo iz Vuke – i brojni drugi – ostali prosti čobani i težaci, da jedan od gvardijana nije počeo pred 70 godina primati na stan i hranu nadarenu djecu (za ministrantsku službu i godišnje vreću brašna), kako bi mogli lakše odlaziti na više škole. Iza rata su ih vlastodršci osuđivali kao ustaše, blatom nabacivali, oduzeli im gotovo cijeli samostan, dapače ih ubijali. Don Žarko Brzić piše o tome nedavno u „Maruliću“: „Isus Krist, Crkva i Hrvatska bila im jedini cilj“. Kad je moj otac prodao zadnju njivicu i kuću u Đakovu, prešli smo u Osijek. Uz novčanu podršku prof. Ivanišića, koji me je nekoć smjestio kod starog Plivarića, pošao sam na gimnaziju, a tata kulačio po gradištima. Hljeb od osam kila morao je za

nas šestero durati cijeli tjedan, uz lončić svinjske masti, krumpir i kupus.

Jednog jutra pogleda me onako slabunjavog Besetzky, župnik sv. Mihajla u Tvrđi (dnevno sam ministrirao kod više misa), pa izvadi iz džepa tri dinara. „Kupi si malo putra i zemličku, inače ćeš umrijeti od tižike“.

Otad me darivao tjedno s par dinara, pa sam se brzo oporavio.

U Osijeku je tada živjelo bar deset nacija: Bugari kao baščovani, Albanci slastičari, Mađari mesari i pekari, Hrvati radnici, Slovenci upravitelji dobara, Švabe obrtnici, Česi muzičari, Židovi trgovci i fabrikanti, a srpski žandari – kao zatvorski stražari – sve nas strogo nadgledali. Besetzky je nedjeljom predikao njemački, mađarski i hrvatski. Jednom mjesečno je pozivao kapucina fra Bonaventuru, koji je govorio slovenski, ali, bilo zbog preduge brade il česte čašice, reklo se, da ga samo anđeli razumiju.

Prof. Ivanišić, koji se prije nekoliko godina vratio s rimskih studija u Germanicum (kolega kasnijih kardinala Stepinca, Šepera, Lekaja i Döpfnera), a koji mi je omogućio pohađanje osječke gimnazije i kasniji smještaj u Rimu, dok bi jutrom iza mise u katedrali šetao s kanonicima Sokolom, Sečkarom i Markovićem, povlačio bi noge iza sebe kao guska, opita zrelim dudima na livadi. Istom kasnije saznah, da je teški srčani bolesnik. U njegovu zadnjem pismu – kratko prije prerane smrti 1946. – tražio je od mene najnoviju „marijansku knjižurinu“. „Ivica, homo aegrotans sum, uskoro ću u nebo. Ti ostani u Rimu, ali misli uvijek na jedno: U Hrvatskoj ne trebamo učenih, nego svetih svećenika!“ Nažalost nisam poslušao njegov savjet: prije ređenja sam izgubio hrabrost pa napustio svećeničko zvanje. Usprkos svim mojim i svećeničkim slabostima, tješim se do danas riječima starog Muje: „Ni naš hodža ni vaš fratar nikad te neće učiti štogod lošega, tako mi svetog Ive Pomilačkog!“ Najviše me razočarao župnik Besetzky, usprkos svem maslacu i zemličkama. Kad sam mu jednom odnio crkvene ključeve, našao sam ga iza ručka s cigaretom u ruci. Ta nesretna cigareta učinila mi se najvećom uvredom svećeničkih ruku, koje kod mise uzdižu sveto tijelo Isusovo.

Doduše, i sve ono tjelesno raspadanje i odurni vonj zastajalog zraka u Plivarićevoj kuriji – još više Margin poriluk, kojim nas je kljukala – bili su mi odurni, ali to je naravni tijek života.

Kad sam jednom s Plivarićem, u bašči ispod stare trešnje, bubao latinski, reče mi on žalosno: „Što bi trebalo učiniti, da pax et bonum zavladaju svijetom? Gle mene: bez štake ni koraka! Red je sad na vama mladima, da narod oslobodite od svih aždaja i modernih Tatara. Ja sam svoju borbu svršio i, valjda, izgubio!“ U tom trenutku mi se učini, da iza trešnje šutke jahaju popovi glagoljaši, redovnici i tisuće župnika naših sela, a oko njih pjevaju himne čopori gladne, ali znanja željne djece.

„Stari“, upadne u naš istarski razgovor pjesnikova žena Jelena, nalivajući nam čaše starom šljivom iz Županje, „ne sviđa mi se, kako se danas popovi oblače i kako žive. Nije čudo da ih narod kleveče!“ „Muči, ženska glavo! Stara je stvar, da se svaka budala raduje, kad čuje nešto negativnog o 'onima gore'. Kako ni svaki novinar nije pjesnik, tako ni svaki pop nije sveti Leopold Mandić“. „Al di je dima tu je vatre, veli narod. Žene pričaju po pijaci, da popovi plešu po svadbama i da poneki imaju vanbračnu djecu!“ „Gospoda Jelena“, pokušam je smiriti, „evo u mojih 65 klerikalnih godina nisam sreo ni jednog popa, koji bi bio tako loš, kako to babe šapuće“. „A sad, stara, poslušaj mene!“, razjari se Balentović, „ono o plesu popova: Zar nije Isus bio uzvanik na svadbi u Kani pa za veselje naroda umnožio dobro vino? A sveti Franjo, zar nije otvorio s fra Leonom, ovčicom Božjom, u Porcijunkuli veselo kolo, kad je prvim fratrima došla u posjet sveta Klara?“

Kadgod uđem u koju crkvu, sjetim se u tihoj molitvi kanonika Plivarića, prof. Ivanišića i župnika Besetzky, kao zamjenika stotine drugih dobrotvora i viteza mira i dobrote u Hrvatskoj, a vedrina ispuni pjesmom i kanticama moju umornu dušu. Ali kad se onda sjetim bijelog luka s medom, pijane guske pred dakovskom katedralom i župničke cigarete u Osijeku, srce mi se nasmije od milja, da sam smio naići na ovakove zaboravljene al' neizmjereno dobre svećenike. ■

POVRATNIČKI ZAPISI

Susreti
u opustjeloj
Lici

Put u Sveti Rok

Svatko ima svoja mjesta kojima se utječe kad je sretan ili kad mu je teško. Jedno od mojih mjesta je Sveti Rok. U njemu sam doduše do sada bila samo jednom, no to je svih godina od tada bilo dovoljno.

Prošle sam subote poželjela još jednom u fizičkoj stvarnosti vidjeti Velebit pod Svetim brdom, no prozaičnost se šaljivo miješala sa snom i poezijom: u motoru automobila zadnjih je dana opet više puta opasno zaškrgutao prijenosni dio koji se u ovom automobilu, kvari u redovitim intervalima i koji stoga, iako je skup i iako nas ta činjenica brine i ljuti, uvijek imamo u pričuvi. No, jedini zagrebački specijalizirani mehaničar nije nas htio primiti: „Kaj me gnjavite“, govorio je, a da nas nije ni gledao, „kaj ne vidite da imam posla prek glave, a automobil vam vozi. Možete ići na put!“.

Doista, brzo i lagano prošli smo Slunj i njegovo ružno središte koje govori da je u njemu živjelo previše ljudi ispraznih duša – oni s dušama živjeli su u lijepim Rastokama – a onda Plitvice u sunčanom jutru i tankoj plavičastoj maglici koja se razvlačila nad krošnjama, vodom i glavicama školske djece u skromnoj odjeći i skromnim ekskurzijskim autobusima sisačkih registracija. Prošli smo prazno Bjelopolje i polupraznu Udbinu, i među njima polje od čije se ljepote svakom tko ga vidi i tko ga smatra svojim mora zavrtjeti u glavi, a onda je, u Gračacu, automobil počeo opasno škrutati i poskakivati. Zastao je pred nizom kuća uz cestu.

Sunce je žeglo bistrom i laganom toplinom, a vjetar je hladio naše zbunjene glave i vijorio zavjesama kroz razbijene prozore kuća. Kuće su bile prazne, cesta je bila prazna, potpuna tišina vladala je atmosferom, a posvuda oko nas na nekadašnjim su oranicama cvjetale ivančice, plavi razlićak i stolisnik u neizmjerljivoj raskoši.

Tražiti mehaničara na takvom mjestu moglo se smatrati neutemeljenim optimizmom, no pokazalo se mogućim. Mehaničar se zvao Marijan, a živio je u prostranoj kući stotinjak metara od glavne ceste. S obitelji je svojevremeno prognan iz Kaknja, nije baš najbolji stručnjak, no rado će nam pomoći.

Cecilija, Marijanova žena, rekla mi je da se u Kaknju gosta ne pita želi li kavu, već se kava odmah kuha. Donijela ju je pod

Velebit nad Svetim Rokom

krošnju kruške u stari voćnjak pred kuću i ispričala životnu priču kakvu poznajemo u tisućama istih oblika. Ona bi sada rado ostala u Gračacu – grad je doduše slabo naseljen, no djeca idu u školu, suprug radi u policiji, ona siri mlijeko dviju krava i sir nosi u Obrovac, kuća je lijepa, no... novi dom nije njezin... „Znam koliko je znoja trebalo da se uredi ovakva kuća, a znam i što je izbjeglištvo s malenom djecom. Stoga svako jutro molim Boga da oprostí ljudima koji su ranije ovdje živjeli i da ih vrati njihovoj kući. Svaku večer pak molim da ih kazni prema krivici, a nas da ovdje ostavi. I teško mi je...“

Marijan nam je popravio automobil, a Cecilija mi je darovala uspomenu na podnevni hlad u miru gustog voćnjaka, na smirujući pogled na kaduljice u cvatu na prozorima i na ljudske duše u skladu i vjernosti.

Gračac je pust, sav je bez ljudskog kretanja i rada. Kud pogled dosiže – ivančice. Prekrile su velike komade istočne Like kao da prekrivaju veliki grob.

A ja sam tražila život, izvor na koji se uvijek moglo nasloniti, znak koji je značio podrijetlo, orijentaciju i autentičnost. Čovjeku kojeg smo našli, jedinom čovjeku kojeg smo susreli u središtu Svetog Roka moglo se činiti čudnim, pa je s nevjericom pitao: „Sad u sumrak želite do mjesta na kojem je stajala kuća u kojoj se

rodio Mile Budak? Nema tamo ničega, što ćete tamo?“

U Lovincu, Svetom Roku, Ričicama, Ličkom Cerju, Vraniku i Smokriću živjelo je prije drugog svjetskog rata šest tisuća ljudi, poslije rata tri tisuće, uoči ovog rata tisuću, a danas ih je stotina. Ivan Rukavina koji nas je od Vrila mudrosti razdrtim, zaraslim putem kroz šumarak u sumrak ipak vodio u Babiće – Budak je rođen u Babićima – upoznao nas je s Ivanom Babićem koji se proljetos vratio iz Zagreba. Država mu gradi kuću i radost povratka je prevelika, no on i njegova žena su stari, ne mogu raditi, a nemaju ni blaga, ni traktora, ni gnojiva, ni sjemena. Imaju sjećanje na Milu Budaka: „Evo, tu pod lipom mu je bila kuća. Dolazio je često amo. Zadnji put 1942...“

Prolazim gajicem o kojem je u daljinama sanjao pjesnik. Idem putom kojim su hodali Anera i Lukan. Idem do Mrkobraduše na kojoj odmaraju, do srušene crkve. Čujem da je novi plovnik fratar, potpuno nova činjenica na ličkim prostorima, što je dobar znak i kada dolazi sa sto godina zakašnjenja, i mom putu je – kraj.

Na odlasku, Velebit je stajao ispred mene. Mrak je pado, a u prohladenom zraku gora me s jedne strane toplo zagrlila. S druge je strane stajao Svetoročanin, sa svojim ličkim prijateljima. Jedan je Krivopučanin, drugi Žitničanin. Prijatelji stoje meni sučelice i ja odlazim. **Maja Runje Pavelić**

Hrvatske željeznice u korak sa suvremenim europskim željeznicama

Vlakom u

Novi vozni red HŽ-a koji je stupio na snagu 2.6.1996. uveliko pruža bolje mogućnosti putovanja u domovinu, na odmor ili slično od prethodnih, reče nam voditelj ureda HŽ-a u Frankfurtu ing. Blaž Doko. Ranije smo već pisali o predstavništvu Hrvatskih željeznica kako od samog početka njeguje i razvija suradnju s ovdašnjim hrvatskim političkim, kulturnim, sportskim, karitativnim, crkvenim i drugim udrugama. Ta svestrana djelatnost ureda HŽ-a u Njemačkoj daje mu važnost koja prelazi čisto poslovni karakter jednog gospodarskog predstavništva u inozemstvu.

Željeznica je važan čimbenik u razvoju gospodarstva svake zemlje, a kod nas je to još izražajnije jer je Hrvatska turistička zemlja. Sve bolja povezanost sa središtima drugih država direktnim EC i IC vlakovima visokog komfora, posebno sa središtima zemalja čiji su građani tradicionalno dolazili na odmor u našu zemlju, nagovještava i bolje vrijeme za željeznicu.

Uloga vlakova u promoviranju naše zemlje je vrlo velika i svestrana. Oni svakodnevno u Europu, u više država, pronose istinu o Hrvatskoj i našoj stvarnosti.

U najkraćim crtama značajke Voznog reda 96/97, u odnosu na ranija razdoblja mogli bismo sažeti u sljedećem: veći broj vlakova za prijevoz putnika, nove garniture i vagoni, znatno poboljšani komfor i uvjeti putovanja, bolja povezanost čitave mreže HŽ-a na unutarnjem i međunarodnom planu, dobra povezanost južne Hrvatske s ostalim područjima zemlje, što pretpostavlja veće korištenje željeznice, posebno u turističkoj sezoni, direktna veza vlak – autobus iz Splita za Dubrovnik i obratno i Rijeka-Pula-Rijeka /preko Učke do Lupoglava/, u organizaciji HŽ Croatia Express, široka paleta usluga HŽ – Agencije Croatia Express kod putovanja, smještaja i dr., prijevoz automobila vlakom Zagreb-Split-Zagreb, itd.

Vlakovi HŽ-a ranga: IC, EC, Express i Brzi, svakodnevno povezuju mnoga europska središta kao što su: Budimpešta, Ženeva, Trst, Venecija, München, Berlin, Ljubljana, Maribor itd. Puno više od lijepog i komfornog vlaka „Mimara“ za našu zemlju znači njegovo svakodnevno putovanje Zagreb-Berlin-Zagreb. Imena „Mimara“, „Croatia“, „Istra“, „Li-

sinski“, „Arena“ itd. i sama puno govore. Budući da se najveći broj pitanja odnosi na veze prema našem moru, zato navodimo vlakove iz Njemačke, te od Zagreba do Splita i obratno.

Vlak „MIMARA“: ZAGREB-BERLIN-ZAGREB

- iz Zagreba u 7,50, dolazak u Berlin u 00,11 sati
- iz Berlina u 5,46, dolazak u Zagreb u 22,10 sati

Vlak „LISINSKI“ ZAGREB-MÜNCHEN-ZAGREB i za RIJEKU

(brzi sa spavaćim kolima i kolima s ležajima)

- iz Zagreba u 21,00, dolazak u München u 6,13 sati
- iz Münchena u 23,15, dolazak u Zagreb u 8,35 sati

Iz ZAGREBA za SPLIT prometuju sljedeći vlakovi:

- MARIJAN EXPRESS“ iz Zagreba u 7,00, dolazak u Split u 15,56 sati
- MOSOR“ iz Zagreba u 21,15, dolazak u Split u 5,58 sati
- „MAESTRAL“ iz Zagreba u 22,50, dolazak u Split u 8,15 sati

Vlakovi „MARJAN“ i „MOSOR“ imaju i vagon za prijevoz automobila.

Iz SPLITA za ZAGREB i dalje prema NJEMAČKOJ situacija je sljedeća:

- vlak „MARJAN“ iz Splita u 8,25, dolazak u Zagreb u 17,10 sati
- vlak „MOSOR“ iz Splita u 20,00, dolazak u Zagreb u 5,20 sati
- vlak „MAESTRAL“ iz Splita u 21,10, dolazak u Zagreb u 6,19 sati

Vlakovi „MARJAN“ i „MAESTRAL“ imaju vagona za prijevoz automobila.

Dakle, možete putovati vlakom i uživati u vožnji i prirodnim ljepotama od Zagreba do Splita, a da s Vama putuje i vaš automobil.

Hrvatski tjedan-Kroatische Woche

Hrvatski tjedni su manifestacija za gradnju mostova među narodima, to su mjesta i prilika da se pokaže svijetu što Hrvatska može ne samo na gospodarskom planu, nego i na polju kulture, sporta, turizma. Na tjednima održanim 1993., 1994., i 1995. godine, pod nazivom Kroatische Woche in Baden Württemberg, in Bayern (treći) in Nordrhein-Westfalen (Stuttgart, München i Köln), Hrvatske željeznice bile su aktivni sudionik u promidžbenom smislu. Za cijelo vrijeme tjedna vlak je bio prepoznatljiv po plakatima, opremi vagon-restorana, prospektima i slično. „Mimara“ je promovirao svakodnevno te na svoj način širio istinu o agresiji na Hrvatsku. U tim godinama Hrvatski tjedni imali su svoju posebnu vrijednost.

Susret dobročinitelja s djecom poginulih branitelja u Zagrebu

domovinu

Susreti i pomoć djeci poginulih i nestalih branitelja u domovinskom ratu

Prvi susret s djecom poginulih branitelja održan je 27.11.93., kojom prilikom je pomoć dobilo 36 djece, u iznosu od 30000 DM. Drugi susret održan je 10.12.94. Te je godine pomoć dobilo 104 djece, u iznosu od 70200 DM., a treći susret održan je 16.12.95. kad je pomoć dobilo 76 djece, u iznosu od 38400 DM. Ukupno je dakle

pomoć od početka primilo 216 djece, u iznosu od 147400 DM.

Hrvatska katolička zajednica Frankfurt/M. od 1993. godine skrbi za 32 djece, što čini najveći doprinos u ukupnoj pomoći.

I ove godine predviđen je susret s djecom za 30.11.96. također u organizaciji naše Hrvatske kat. zajednice i njenog voditelja p. Lea i Direkcije Hrvatskih željeznica.

Pored naše HKZ, svojim doprinosima pomogli su nam mnogi, pa i pojedinci Hrvati i Nijemci, kao i mnoge firme: „Đuro Đaković“ iz Oberhausena, „Montana“ iz Münchena, Croatia Airlines iz Frankfurta, Tehnika iz Ffm; Mercur iz Mainza, Reisebüro Tabak iz Ffm, Facta iz Ffm, Keratex iz Ffm, Privredna banka Zagreb – predstavništvo Ffm., Frachten Service iz Berlina, Schwäbische Zeitung iz Ravensburga, župa Neukirch; obitelj Müller iz Neukircha, Župa Windesheim, HKZ Rosenheim, obitelj Baminger i mnogi drugi.

„Sveta mati slobode“ – Svetište u spomen palima za domovinu

Kamen temeljac položen je 11.11.95. uz misno slavlje uzoritog kardinala Kuha-rića. Predsjednik Tuđman iskazao je pot-

poru zamisli izgradnje koja će biti mjesto sjećanja, molitve i iskazivanja počasti onima koji su u temelje naše slobode ugradili vlastite živote. Od uzoritog kardinala imenovan je vlč. Petar Šimić za promicatelja i koordinatora izgradnje. Ovo naše opće hrvatsko svetište je svetište zahvalnosti i jedinstva, gdje će se svake nedjelje i blagdana slaviti sveta misa za domovinu i pale branitelje. Mjesto izgradnje je u Zagrebu na Jarunu, na vrlo lijepom mjestu. U katedrali u Frankfurtu/M. 12.3.95. promicatelj izgradnje don Petar Šimić slavio je misno slavlje, a milodari su bili namijenjeni izgradnji tog svetišta. Članovi Odbora za promicanje i prikupljanje sredstava su p. Leo Delaš, župnik i voditelj HKZ Frankfurt i Blaž Doko, predstavnik Hrvatskih željeznica u Njemačkoj, u Frankfurtu.

Otvoreni su i računi na koje se mogu vršiti uplate i prilozi za svetište **Sveta Mati Slobode**:

1. PRIVREDNA BANKA ZAGREB – CROATIA

„Die heilige Mutter der Freiheit“

Konto Nr.: 30101-621-42-72710-20-179-11696-4

2. FRANKFURTER SPARKASSE, FRANKFURT/M.

Für „Sveta Mati Slobode“

Konto Nr.: 354-820885 BLZ 500 502 01

3. STADTSPARKASSE NÜRNBERG

Für „Sveta Mati Slobode“

Konto Nr.: 1337679 BLZ 760 501 01

Na ovom mjestu je nemoguće navesti sve firme, naše ljude pa i Nijemce, koji su dali svoj doprinos pa ćemo spomenuti samo neke: HKZ Frankfurt, HKZ Düsseldorf, HKZ Rosenheim, „Đuro Đaković“ iz Oberhausena, „Montana“ iz „Münchena“, Privredna banka – predstavništvo Frankfurt, „Tehnika“ iz Ffm, „Foelding“ GmbH, Generalni konzulat iz Ffm, itd.

Gospodin Doko priča da je prije mjesec dana bio na gradilištu te se oduševio odvijanjem radova i budućim izgledom objekta. Na koncu poziva svakog brata kršćanina i dobročinitelja da prema svojim mogućnostima pomogne izgradnju ovog svetišta. A sve naše radnike i iseljenike poziva da na odmor u domovinu putuju vlakovima Hrvatskih željeznica. ■

U Međugorju na Raskrižju

Pošla sam,
Ponijela komadić papira.
Tamo – davne topline
gdje me Ona čeka.

A čeka me latica bijela
obojena kamenom i dračom,
pečatom minulih godina-
gdje se susrelo davno
sunce –
sa srcem otkucaja
pod križem
u Međugorju.

Svo trnje tuđine,
sve riječi iskazane,
a i one nijeme
siju u Tvom oku.
Sve sjene, bore i ljubavi
godine –
srasle u usta rodne grude
u jedan metar
moje crnice zemlje
u Brotnju.
Osmijeh se plavi!

Donijela sam Ti razasute uspomene
prošle kroz moj život,
kroz stojnu kuću kamenu,
kleknule spokojno uz jedan šipak.

Na obale svoje
stavljam cvijet i komadić papira
i sve će Ti biti jasno. U korijen Tvoj
na oltar – „Na raskrižju“
Marijo! Majko! Blagoslovi ovu noć!

Hvala Ti!
Za proljeće ovo.
Za korake teške-za ovaj trenutak.
„Svibanjski dar“ u plavičastu
obzoru,
za šum mladosti
i trešnju u sutonu
što na dlan mi pade.
Za breme žita.
Sijeno pokošeno – pokupljeno.
Raspeta jedra i luku ovu
gdje su se susreli
odlasci – ljubavi i snovi.
Tuđina i domovina.
Suza – tvoja i moja!
Ostala ponovno na ovoj pučini –
Svibnja '96.

„Na raskrižju“ –
U Međugorju.

Mladenka Marinović-Sušac

POVODI

„UNIČENO – ANNULE“ **Kroz Sloveniju prolaz zabranjen!**

Zašto slovenski granični službenici, policajci i carinici, uporno oponašaju bivšu jugoslavensku praksu na slovenskim graničnim prijelazima? Udaranje hrvatskoga mladića i maltretiranje desetina drugih mladih (9. 9.1996., oko 13 sati, na prijelazu Rupe), koji su bili na Susretu mladih u Splitu, kao i dugosatno zadržavanje hrvatskih radnika i turista koji autobusima putuju na Zapad, nema ama baš nikakva opravdanja. Radi se o drskosti, nekulturni i bezobrazluku. Zar se time želi drugima pokazivati slovensko „europsko“ i „demokratsko“ i „nebalkansko“ lice?!

Hrvatska javnost je već upoznata s nemilim događajem oko udaranja i maltretiranja mladih hrvatskih hodočasnika iz Waiblingena, koji su se 9.6.1996. oko 13 sati našli na graničnom prijelazu Rupe. Iz izvješća vođa puta (fra Josip Božić-Stanić i g. Ivan Ivanković) i iz pričanja samih mladih doznali smo za besprimjerno drsko ponašanje slovenskoga policajca, koji reče da se zove Andrej Gašpar. U autobus je ušao „tašto i oholo i s ciničnim osmjehom“. Iako su mu umorni i neispavani mladi uredno pružali i pokazivali putovnice, on je počeo provocirati i maltretirati udarajući mlade putovnicama po glavi. One koji su imali dužu kosu nego što je na slici u putovnici vukao je za kosu. Maltretirao je i one koji se za vrijeme boravka u Splitu nisu brijali. Mladića koji se nalazio na stepenicama koje vode na kat autobusa, istjerao je vani i oduzeo mu putovnicu. One koji su drijemali udarao je putovnicama po glavi, šamarao ih i vikao da se probude, iako nisu ni zaspali od pregleda na hrvatskom prijelazu. Djevojku koja se smijala, izbacio je također vani iz busa (Dijanu) i uzeo joj putovnicu, a potom je izbacio još dvojicu mladića (Vinka i Ivana). Svima su pregledali prtljagu. Dijana i Vinko su se nakon pregleda prtljage vratili u bus, a Ivana su odveli u prostoriju za pregledanje, gdje su spustili roletne na prozore i zatvorili vrata. Pregledali su mu stvari, a zatim i njega. Morao je stati

licem okrenut zidu, s rukama podignutim uvis, i s raširenim nogama. Jedan policajac ga je udario snažno nogom u gležanj s uzvikom: „Sad ćeš ih raširiti, pametnjakoviću!“ Voditelju puta i svećeniku fra Ivanu policajci nisu dopustili da vidi što se to u toj prostoriji događa s odvedenim mladićem. Kada su Ivana konačno, nakon 5–10 minuta zadržavanja, pustili iz te prostorije, bio je problijedio. Na fra Ivanovo pitanje, što se događalo, rekao je samo – „Ništa“. Granični službenik nije uopće htio razgovarati s voditeljem puta, iako je on insistirao da zna o čemu se radi. Mladiću su naime u putovnicu bili udarili žig sa zabranom ulaska u Republiku Sloveniju, gdje je pisalo „UNIČENO – ANNULE“. Policajac je u međuvremenu tjerao vozača autobusa da se makne s prijelaza kako bi drugi mogli prolaziti. Vođa puta to nije dopuštao tražeći službeno obrazloženje zabrane ulaska za mladog hodočasnika, pa je bus ondje stajao oko pola sata. Policajac je upućivao fra Josipa da prouči slovenski ustav i pronađe paragraf 22. Na koncu je rekao: „Vi možete putovati dalje, a ovaj – pokazujući na mladića – ne može kroz Sloveniju!“ Ta mučna situacija trajala je oko sat vremena, pa su najzad svi bili primorani vratiti se u Hrvatsku. Ali su prilikom prijelaza na slovenskoj granici bili ponovno zadržani 20-ak minuta. Ivana su odvezli do Rijeke, odakle je sutradan produžio busom za

Zagreb, te zrakoplovom za Frankfurt, pa vlakom do Stuttgarta. Po dolasku kući bio je iscrpljen i gladan, a u nozi je osjećao jake bolove. Liječnik je ustvrdio da su bolovi posljedica udaranja, pa je mladić dobio tri dana bolovanja (uredništvo ima kopije liječničkog izvješća).

Tako je, dakle, to hodočašće u Split Ivana stajalo 760 DM, a samo putovanje iz Splita do kuće trajalo je 38 sati. Mladi su bili vrlo solidarni s njim, pa su skupili novac kako bi se mogao vratiti u Njemačku. Ivan ima 21 godinu, rođen je u Njemačkoj, živi u uzornoj obitelji i nikada nije pravio nikakve probleme. Putovnica mu važi do 3.8.1997. U njoj je ubilježeno njegovo pravo na boravak u Njemačkoj („Aufenthaltsberechtigung“), pa je, dakle, s ipravama sve u redu.

Nakon svega brojna pitanja ostaju bez odgovora. Zašto se sve dogodilo? Tko i zašto dopušta takvu samovolju golobradom policajcu? Dokle vrijedi udarena zabrana i hoće li ubuduće mladići morati „prelijetati“ Sloveniju? Možda će i to zabraniti ili će prisiljavati zrakoplove da se spuštaju? Kakva je to demokracija u kojoj se na takav način maltretiraju mladi?! Da se ne radi samo o mladima, govore i zgode i nezgode sa slovenskih graničnih prijelaza brojnih naših iseljenika i radnika. Ako je i od Slovenaca – previše je!

Janez Horvat

Frankfurtski
krizmanici
1996.
Čekaju li i njih
neugodnosti
na
proputovanju
kroz
Sloveniju?

BLAGO MILOSRDNIMA

CIRCUS „PINOCCHIO“ ZA SUZE RADOSNICE

Sretan put, Jupino!

Jupino sa svojom cirkuskom družinom.

Foto: Andreas Herrmann

Konac je lipnja, ulice su puste, pomeo ih nogomet. Nekada pomislim da živci Europe neće moći izdržati zbog svih ovih jedanaesteraca. Kakva je to igra kada nam zbog nje pucaju nervni šavovi!

I dok su, velim, pometene ulice, a svijet je glasno i strogo podijeljen na „za“ i „protiv“ zvuči telefon. Zove, dakle, netko tko je izvan ovog svijeta. Zove Jupino. Sprema se na put u Hrvatsku i Bosnu i Hercegovinu. Jupino je Josef Steinbusch, Nijemac, diplomirani socijalni radnik, zaposlen pri Zemaljskom sudu u gradu Aachenu. To je jedan od onih ljudi koje rat u našim zemljama nije ni u jednom trenutku ostavio ravnodušnim. I koji je za ljude u nevolji učinio zaista mnogo. Vrlo mnogo. Sada je na redu nova Josefova akcija. On zna da bez kruha, struje, lijekova i školskih knjiga ne može biti normalnog života, ali isto tako ne može ga biti ni bez smijeha. On bi stoga želio da se prije svega djeca nasmiju i razvesele. Organizirao je zato putujući cirkus, uzeo tri mjeseca odmora, našao još nekoliko istomišljenika, nabavio dva prikladna vozila, šator, rekvizite, sastavio program, uvježbavao ga tjednima, isprobavao u susjednim dječjim vrtićima i rekao o.k.

Ja, vječiti skeptik i oklijevalo, želim mu dati do znanja da ovom našem svijetu nije do smijeha i cirkusa. Kakve marionete, kakvi bakračli! – rekao bi pok. fra Ljubo Lucić. Ali Josef dolazi iz kraja u kojem je karneval svake godine prvorazredni događaj, a kultura smijeha ima prastaru tradiciju. Smijeh i veselje kao institucija! U njegovom rajnskom zavičaju, podučava me Josef, postoji izreka da svaka suza koju čovjek prolije u smijehu ne mora biti prolivena u plaču. Ako je tako, onda i ja velim o.k.

Josef i sâm nastupa u svome cirkusu kao klaun „Jupino“. Jup je pučki oblik u rajnskoj oblasti za ime Josef, a Pino je opet talijansko ime odmilja za Giuseppe (Giuseppe, Josip). Jupino je, dakle, Joža, Joško, Jozo, Joka, Jôza, Bepo, Bepino, Sepp. Ime cirkusu je „Pinocchio“, prema poznatoj figuri iz knjige dječijeg pisca Carla Collodija. Nisam vidio Jupinove cirkuske čarolije, ali u njih nimalo ne sumnjam, jer znam Josefove čarolije iz života. On ostvaruje gotovo nemoguće. Kad smo on i ja u zajedničkoj akciji za pomoć uništenoj knjižnici Franjevačke teologije u Sarajevu od jedne poznate njemačke ustanove dobili uljudnu odbije-

nicu, za mene je stvar bila završena. Ljudi imaju svoje razloge i neće ili ne mogu pomoći. Fajront. Međutim, iz Josefa je upravo tada provirio njegov rajnski temperament. Sjeo je i na uglednu adresu odmah napisao pismo: „Između onoga što smo mi od Vas očekivali, a očekivali smo mnogo, i onoga što nam Vi nudite, a ne nudite ništa, ima i zlatna sredina. Molim Vas da sa svom ozbiljnošću i odgovornošću preispitate Vaš stav!“ I ugledna adresa je zaista preispitala svoj stav i našla zlatnu sredinu.

Jupino i „Pinocchio“ kreću početkom srpnja na tromjesečnu turneju. Počet će s predstavama po izbjegličkim centrima u Dalmaciji, a odatle će ići dalje – sve do Sarajeva i onih mjesta u koja budu pozvani.

U divnoj šansoni iz sedamdesetih godina pjeva se da „djeca spavaju najljepše na svijetu“. Sve što djeca čine, čine temeljito, iz nama nedokučive dubine njihovih malih velikih bića. Kada su djeca tužna, onda je to tuga bez kraja. Kada se vesele, onda je to veselje do neba.

Josef Steinbusch, to jest Jupino, to jest Pinocchio, polazi za koji dan na put da u svome cirkusu susretne upravo ovu djecu. On nosi sa sobom i u sebi neizmjereno mnogo radosti i veselja. Na njegovim nastupima prolić će se more suza, onih suza koje djeca neće morati nikada više isplakati.

Jozo Džambo

Dan Kruha sv. Ante u Nevigesu

Karitativna udruga „Kruh sv. Ante“ franjevačke provincije Bosne Srebre, koja je u Njemačkoj registrirana pod imenom „Antoniusbrot e.V.“, franjevačka provincija Köln i svetište Kraljice mira Neviges kod Wuppertala zajednički su 14. i 15. lipnja priredili manifestaciju pod imenom „Dan Kruha sv. Ante u Nevigesu“. U novoj dvorani svetišta u Nevigesu 14. lipnja navečer sve nazočne pozdravili su P. Roland, gvardijan franjevačkog samostana i upravitelj svetišta, te brat Peter Amendt i fra Anto Batinić. Potom su gospođe Doris i Julia Otto prikazale video film o svom posjetu Vinkovcima, Županji, Bosanskoj Posavini, Tuzli, Jajcu i srednjoj Bosni, a prikazan je i video film o sadašnjem stanju zgrade Franjevačke teologije u Sarajevu. Svečanu misu za mir u BiH i Hrvatskoj predvodio je 15.

lipnja u 10 sati provincijal kölnske franjevačke provincije Peter Schorr. Konlebrirali su i gosti iz domovine, fra Marijan Dadić i fra Joso Oršolić, a pod misom je prigodne pjesme na hrvatskom i njemačkom jeziku svirao i pjevao VIS Jukić, bogoslova sarajevske Franjevačke teologije. U povodu ove humanitarne manifestacije u dvorani svetišta bili su izloženi ručni radovi prognanika i izbjeglica iz vagonskog naselja kod Vinkovaca, te slike fra Petra Vidića i fra Marijana Dadića. U crkvi Kraljice mira u 16 sati gosti iz Bosne su zahvalili na potpori i pomoći, te ukratko opisali sadašnje humanitarno stanje u BiH. Uslijedila je završna večernja molitva i blagoslov s Presvetim. Sav prihod od ove manifestacije namijenjen je nabavi poljoprivrednog pribora za izbjeglice povratnike.

Križ

vapaj na horizontu života
traženje smisla
približiti se tako blizu
a ipak ne vidjeti
u molitvi tražiti vrhunce
vrhunce nježnosti i ljubavi
poput djevičanskih
vrhunaca Himalaje
imati hrabrost
svakog jutra ljubeći križ
upitati se
je li danas moja vjera
jača nego jučer
malo slabija nego sutra

Sladana Cvrk,
iz zbirke „Hramovi tulipana“

**Nada
u povratak**

Mjesec za mjesecom,
teška li vremena,
godina, dvije, pa četiri godine duge,
još čekamo s nadom u mislima
da će zasjat sunce, nestat naše tuge.
Šest mjeseci još samo, kažu,
a srca ponovno na tren zatrepere,
nije svejedno jel' istina il' lažu,
a oči novim sjajem zablješte.
Nebom kruže gradovi i sela,
polja šume i sve što nam milo,
glas nebeski para naše uši,
vraćamo se kući,
toplo nam u duši.
Jer ovdje ima svega i svačega,
ima i onog da ti srce tuga mine,
ali duša vene zbog nečeg drugoga,
a lijeka nema

– nema bez domovine.
Marinko Šipić, Gelsenkirchen

**Mučni
put svjetla**

Posadih sjeme ljubavi, kao što si rekao
Ali kako uspavati gladnog crva
Izgurati zemlju ispred sebe,
Otopiti mraz zakašnjelog proljeća,
Raseliti uvijek prisutnu tminu...
Kako?
Mučan je put do svjetla!
Misliš, stigao si do cilja
A zapravo ni pomakao se nisi
Iz kože koja ograničava i izrugava
sve pokušaje
oslobođenja.

Dalibor Perković, Mainz

Heroji

(pjesma
posvećena mom
velikom
prijatelju
– hrvatskom
vojniku)

Tvojim će putevima koračati drugi ljudi
s tvojim će imenom hramove graditi
utvrde sjećanja
zorom će svitati ljubav
meku kao svila
prostirat će se livadama
na brijegu će kamenom uklesani biti
snovi izgubljeni...

Tvojim će putovima lutati tuđi ljudi
pregazit će tragove
plakati će prijatelji tvoji
tvoje će ime simbol biti
jer vječno žive heroji

Sladana Cvrk

**Zašto
strah?**

Zašto se mora bojati
dijete koje voli
svoj dom, vrt, sunce, cvijeće?

Zašto se mora bojati
jutra bez zore
novog dana koji nije novi?

Zašto se mora bojati noći
tihe i čarobne, ali i
tamne, čudne i strašne?

Zašto se dijete mora bojati ljudi
kojima ništa osim dobra ne može učiniti?

Dijana Tolić, Rüsselsheim

U mislima

U svojim mislima napisala sam ti
već tisuću pisama
s lijepim riječima
koje pripadaju samo tebi
U svojim mislima već
sam nebrojeno
puta razgovarala s tobom i
otkrila osjećaje koji me guše
U svojim mislima sam
te često dotakla
tvoju toplinu osjetila
i zamišljala život
išaran predivnim bojama
A sada sjedim i pokušavam
ti objasniti
sve to ali se bojim stvarnosti
i bježim od nje u misli svoje

Dijana Tolić, Rüsselsheim

**Pred oltarom
plače žena**

pred oltarom plače žena
u ruci njenoj ruža bijela
na bijelim laticama
svjetlucaju biserne suze
ispod vela crnog skriva bol
dok tiho molitve izgovara
vosak svijeće klizi svijećnjakom
dani prolaze
noći uz molitve
vječno sa suzama
jedna žena
jedna ruža
i jedina slika sina njena

Sladana Cvrk

**Jedan
gast-
arbajterski
radni dan**

Još opsjednut snom o povratku
Svakog jutra iznova
Za mrvicu gorke hostije
Baca grbaču i dlanove
Pred zlatni oltar
u sjeni vlastitog raspela.
Predvečer,
Beznadno uzdišući pod
tijeskom umora,
Vraća se kući.
Okrnjenog srca
Stane onda pred prozor
Nijemo, bez trzaja
Promatra bezbrižne oblake
oblaka u prolazu
Kao da broji lastavice.

Dalibor Perković, Mainz

BILO KUDA – SEKTE SVUDA

Sekte u lovu na duše

Uistinu, bilo kuda i bilo kamo – sekte svuda. Radi se o pravoj pošasti. Sekte izmiču kontroli, a mnoge su anaroidne, kriminalne, prozelitske, nemoralne. Imaju veliki utjecaj, a nastoje prigrabiti još veći u politici, ekonomiji, medijima. Djeluju na razne načine, ali sve s jednim ciljem: da vas pridobiju za svoju sektu i njezine nazore. Nestabilni i nevoljni ljudi lako nasjedaju i bivaju zavedeni. Obećanja su obično velika, ali se ne ispunjavaju. Umjesto slobode i radosti, umjesto raja, često ćete se susresti s – paklom. Crkva i društvo se odupiru, ali bez zajedničke strategije. Često je neprihvaćanje u Crkvi i društvu razlog odlaska u sektu. Jedno ipak mora biti jasno: ne pristupajte nikakvim sektama! Za svoje dobro.

Revnitelji za dobro jutro i laku noć

• Čak uvečer, kasno, kad ste se možda već spremili na spavanje, zna vas iznenaditi kućno zvono. U to doba to mogu biti samo lopovi, policija i – sektaški revnitelji, a obično su to ovi potonji. Njima se baš u to doba razgovara o vjeri; ne, njima se ne razgovara, jer razgovora s njima nema, nego bi vas odmah nagovarali da prihvatite onu vjersku „istinu“ koju oni zastupaju, a to je – reći će vam otvoreno – jedina vjera koja vas vodi ravno u raj.

Vikendom, kada možda dulje spavate, eto njih opet da vas probude. Jer, zaboga, kažu, krajnje je vrijeme da se trgnete, da odbacite svoja dosadašnja uvjerenja i način življenja i da prihvatite jedino istinito i ispravno učenje – njihovo, sektaško.

Sirenski zov kula stražara

• Oni vam ne daju mira na kolodvorima, na šetalištima, u parkovima, na pješačkim zonama. Pod nos vam guraju svoje kule u zraku i plaše vas skorom propašću svijeta. Dobro ćete proći samo tada, ako im se pridružite u njihovim kulama. Samo pazite, stražari su svuda oko vas. Oni će vam ponajprije isprazniti džep a potom i mozak.

„Kako je lijepo u sobi bez križa!“

• „Kako je lijepo biti u sobi u kojoj nema križa!“ – spontano je nedavno u jednom našem gradiću u domovini izrekla jedna mlada žena, koja je, kaže, u inozemnom izbjegličkom utočištu konačno upoznala pravu vjeru i članove jedne sekte koji su njoj i obitelji strašno puno pomogli. Njezin udomitelj u domovini primio ju je kao dragu gošću, ali ju je nakon te izjave istje-

Bilo kuda – „Jehovini stražari“ svuda. Obećavaju bolja vremena, ali je stvarnost sasvim drugačija, tj. vrlo loša.

rao iz kuće. On sasvim slučajno nije imao križa u toj, nego u drugoj sobi, jer rat je bio poremetio razmještaj stvari. Odmah nakon toga otrčao je do župnog ureda i uzeo najveći križ kojega se moglo naći, te ga stavio na najistaknutije mjesto u sobi koja je bila bez križa.

Obiteljske drame

• Jedan drugi izbjeglički mješoviti par, sklopio je brak u bivšoj državi pod uvjetom da glede vjere budu i ostanu uvijek neutralni. Sad je žena najednom u izbjeglištvu upoznala jednu sektu u kojoj je, veli, lijepo, gdje je pronašla smisao života, gdje je otkrila vjeru i Boga... Muž je ljut, prijeti razvodom braka, a nakon što je njegova „obraćenica“ počela vrbovati i njihovu djecu, nalazi se na rubu živčanoga sloma.

• U jednoj našoj obitelji je opet otac sa starijom kćerkom ostao vjeran svojoj katoličkoj vjeri, dok je majka s mladom kćer-

kom otišla u sektu. Takav podijeljeni obiteljski život traje godinama – u jednom stanu.

Vjera, pa čokolada ili lutka

• Često se događalo da su humanitarne akcije nekih sekta za vrijeme rata u Hrvatskoj i BiH nudili svoju pomoć pod uvjetom da reklamiraju i svoju – vjeru. Bio je to zapravo i glavni razlog pružanja pomoći, koja je ionako bila simbolična. Zapjenjeni revnitelji i propovjednici su u nekim čisto muslimanskim sredinama govorili o Bibliji i kršćanskom Bogu, onakvom kakvim ga oni vide, a djeci su dijelili čokolade i lutke tek kada bi glasno ponovili neke njihove vjerske parole.

Sekte – pošast našeg vremena

Djelovanje različitih sekta bivalo je često neozbiljno shvaćano od većeg broja odgovornih osoba. S druge pak strane svjedoci smo sve većeg broja tzv. „Sekten-beauftragten“ – tj. oni koji službeno biva-ju zaduženi, od strane Evangeličke i Katoličke crkve, ili od strane različitih roditeljskih i drugih privatnih ustanova, za borbu protiv sekta. Iako to izgleda previše čudno, ipak nije, ako se uzme u obzir da u Švicarskoj djeluje oko 400, u Njemačkoj preko 600, dok u SAD-u djeluje čak oko 2500 najrazličitijih sekta. Pogotovo to nije čudo ako se, osim tragedije u Švicarskoj, nazvane „Alpskom apokalipsom“ (48 žrtava (samo) ubojstva u Švicarskoj i 5 u Kanadi), prisjetimo tragedije u Wacou u Texasu (19.4.1993.) koja je odnijela u smrt 85 osoba, među kojima 17 djece, a kojoj je još 1985. prethodilo „samoubojstvo“ 33 mlada sljedbenika Davida Koresha. Da i ne govorimo o „samou-

bojstvu“ 923 sljedbenika „Peoples Temple“ Jima Jonesa u studenom 1978. u Johestownu u Guyani. Ovdje treba spomenuti i onih sedam ljudskih žrtava što ih je 1969. godine Charles Manson u Kaliforniji žrtvovao Sotoni. Među njima i glumicu Sharon Tate u posljednjim mjesecima trudnoće. Prema H. Wiesendangeru (*In Teufels Küche*, Patmos V. 1992., 34) u SAD-u biva svake godine u raznim ritualima žrtvovano preko 50.000 djece. U SAD-u sekte kontroliraju 30% javnih medija.

Naziv

Najčešće se upotrebljava naziv **sekte** ili **sljedba** što dolazi od lat. glagola *sequor*, *sequi* *secutus sum* = **slijediti**. Danas susrećemo i neke druge nazive kao: *Novi kultovi*, *Mladenačke sekte*, *alternativne religije*, *Nove sekte* itd.

Čini se da ipak najbolje odgovara naziv sekta ili sljedba uz određeni atribut.

Određenje

Postoji mnoštvo definicija, ovisno o poziciji (pripadnik, protivnik, teolog, znanstvenik) onoga tko definira što je sekta:

Sekta je isključiva i uglavnom militantna skupina ljudi, iznutra strogo hijerarhijski uređena u bezuvjetnoj ovisnosti o vodi i bez ikakve mogućnosti vlastitog mišljenja, koji drže da su otkrili pravu istinu o životu, koju im ne može pružiti nikakva druga zajednica vjernika.

Vrste sekta

Postoje različite razdiobe, no čini mi se prihvatljiva ona J. Boscha (Las sectas, 63–113), koju ću uglavnom slijediti:

Sljedbe kršćanskog porijekla:

anabaptisti, menoniti, socinijanci, adventisti, Vojska spasa, metodisti, kvekeri, mormoni, Crkva kršćanske znanosti (Christian Science), Družba ujedinjenih vjernika u drugi Kristov dolazak (Shakeri), Svjedoci Jehove, pentekostalci, kombangisti, Ujedinjena Božja crkva (Worldwide Church of God), Djeca Božja (Free Children of God), palmerijanci...

Sljedbe istočnog porijekla i izvornih kultura:

karaiti i falaša (židovske sljedbe), šiiti, jareyiti, ahmadija, alaviti, sikh (islamske sljedbe), Hare Krishna, Ananda marga, Bhagwan, Poslanje Božje svjetlosti (Divine Light Mission), Transcendentalna meditacija, Soka Gakkai, Sukyo Mahikari, Moon (crkva ujedinjenja), Candomblé, Macumba...

Ezoteričke sljedbe:

gnostici, teozofi, Sveopće bijelo bratstvo, Scientology, Nueva acropolis, „Fiat lux“, Mission rama, Realijanski međunarodni pokret, New Age.

Satanističke sekte (okultizam i spiritizam)

Satanističke sekte ili sljedbe su one koje izričito štiju sotonu (Satana, davla) bilo da to stoji u samom njihovu naslovu, bilo da to proizlazi iz njihovih „obreda“. Ima mnogo takvih sljedbi. Neke se nazivaju ložama, redovima ili sličnim imenima.

Evo nekih: Ordo Templi Orientis (OTO), Fraternitas Saturni (FS), Ordo Saturni (OS), alter and Mystischer Orden der Saturnusbruderschaft (AMOS), Fraternitas Luminis Ordo Regina Adeptorum (E.L.O.R.A.), Fraternitas Urani, The First church of Satan, The Process-Church of the final Judgement, Ordo Thelema Astrae Argentae...

Usto bih samo spomenuo satanističke tendencije kod mladih u glazbi i tzv. black rock (crni rock n'roll).

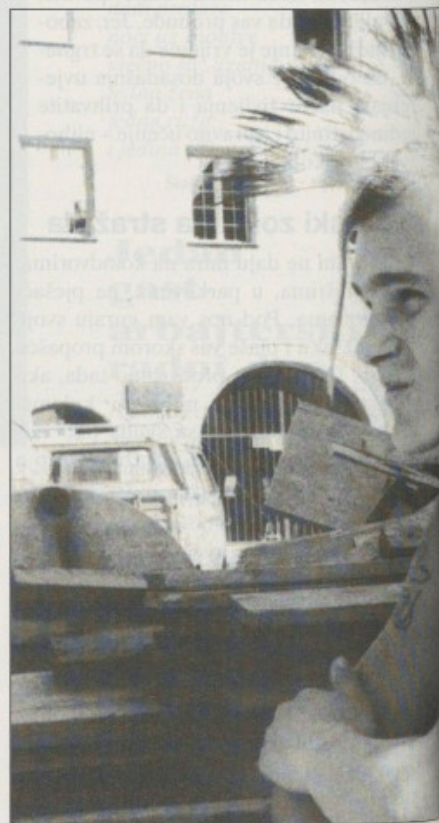
Zašto i tko najčešće stupa u sekte?

Mnogo puta u sekte stupaju dobri ljudi s dobrim nakanama, upravo zato jer im društvo i Crkva nisu pružili taj dobar motiv. Dakle, ne radi se uvijek o „bolesnim osobama s teškim psihološkim problemima“, nego o zdravim osobama koje su se mnogo puta razočarale i u društvo i u Crkvu ili se od njih osjećaju odbačenima. S druge pak strane ima i onih koji traže posebne modele vjerovanja koji ne odgovaraju modelima velike većine ljudi, ili o ljudima koji traže uvijek nešto novo. Svi koji stupaju u sekte uvijek nešto traže, tjerani prekomjernim i naivnim idealizmom, ponekad bijegom od stresa, ponekad bijegom od problema adolescencije ili škole, ili naprosto naivno povjerenje osoba koje trebaju pomoć, prijateljstvo, pažnju i razumijevanje. U sekte obično stupaju mladi u pubertetu, stariji u klimakteriju, te ljudi u kriznim trenucima života (rastave, svade s roditeljima, odlazak u mirovinu, neuspjeh u školi) itd. Prema P. Rodriguezu (Bosch, 44), najviše je onih koji u sekte ulaze između 18. i 22. godine, koji pripadaju srednjem staležu. Muškaraca ima za polovicu više od žena. 20% od onih koji uđu ima sveučilišnu diplomu, a 60% onih koji nisu uspjeli završiti studije. 45% se usmjeruje na studije, 54% planira budućnost, 53% ulazi zbog prijateljstva, 56% zbog seksualnih problema. Između 20% i 50% tražilo je pomoć psihijatra. Rodriguez navodi istraživanje F. Peter-

manne koji kaže da 80% ulazi iz idealizma, 45% jer želi surađivati s nekom skupinom, 35% da bi riješili neke osobne probleme, 10% da bi prekinuli s obitelji ili poslom, 10% jer žele spadati u izabrane, 10% jer imaju neke druge posebne želje i 5% izričito zbog vjerskih problema.

Što sekte nude

Sekte nude na neki način transfer odgovornosti, tj. prebacivanje osobne odgovornosti na vođu sekte, na „proroka“, „mesiju“ ili „gurua“. Radi se uglavnom o raznim sinkretističkim, pseudoreligioznim sljedbama, koje su apokaliptički orijentirane. Tako je još Jim Jones pozvao u smrt svoje sljedbenike: „Došlo je vrijeme da se opet susretnemo na jednom drugom mjestu“. Luc Jouret, koji je propovijedao o sveopćem kaosu, o umirućem okolišu, o Harmagedonu i o potpunom raspadu sustava vrednota, upozorio je – pozvao – preko Zapadnošvicarskog radija svoje sljedbenike riječima: „Upravo smo sad stigli tamo kamo smo se uputili. Neizbježni trenutak objavljenja je pristigao – vrijeme je Apokalipse“. Njegova **loža-red** „Temple of Sun“ nije ništa drugo do li „multinacionalna kult-sekta s izrazito fatalističkim usmjerenjem, zapravo, američki rečeno, **doomsday club**“ (Spiegel, 10.10.94., 163).

Sekte pokušavaju pridobiti i tzv. ljude s ruba društva

Način osvajanja pripadnika-ovisnika

Proces od ulaska u sektu do potpune ovisnosti izgleda ovako: 1. dio mase, 2. dolazak u doticaj, 3. unovačen nakon pokazivanja zanimanja, 4. prihvaćen član, 6. obučen – primio novi psihološki identitet. Ovaj proces se odvija u dva razdoblja. U prvom razdoblju terapijski, i to odgojno i savjetodavno, a u drugom persvazivno-manipulatorski i kontrolirajuće-destruktivno.

Friedrich-Wilhelm Haack, evangelički stručnjak za sekte, u svojoj knjizi „Die neuen Jugendreligionen“ ovako opisuje metodologiju osvajanja novih pripadnika kod sektu: 1. sekta nudi „spašavajući recept“, 2. poziva na pripadnost „obitelji spašenih“, 3. pripadnik se u svemu mora podložiti volji vođe sekte – „svetom učitelju“ koji nastupa s tezom: „Božja volja jest sadržaj mog učenja“. Čim netko postane pripadnik sekte prekida veze s obitelji, odlazi živjeti na nepoznato mjesto, ropski odan „učitelju“ uvodi se u promiskuitet, odbacuje medicinske terapije. Daljnje posljedice su: potpuno predavanje svih materijalnih dobara vodstvu sekte, psiho-automatiziranje – neodgovorni egoman (slobodna seksualnost kao npr. kod Bhagwana ili točnije Rajneesh-Bewegung) i odgovornošću opsjednuti egoman

(psihokultovi, npr. Scientology), prijetnja oduzimanjem djece od neposlušnih članova sekte. Dalje posljedice su prekid svakog dodira s onima koji ne pripadaju sektu, gospodarsko iskorištavanje članova, potpuno podložništvo, kriminalno djelovanje, infiltracije u razna poduzeća da se saznaju važni gospodarski podaci.

Crkva pred fenomenom sektu

Katolička crkva na sveopćem planu nema neku jedinstvenu zajedničku strategiju u borbi protiv sektu. U pojedinim zemljama, kao npr. u Njemačkoj, postoje pri svakoj biskupiji ljudi zaduženi za proučavanje problema sektu i iznalaženje pravih pastoralnih odgovora na ovu problematiku.

Hrvatini Daleković

Vođe i ovce

Tajne službe prate djelovanje sektu

Sekte nisu samo predmet istraživanja medija, nego su one predmet istraživanja francuske Tajne službe, te jedne komisije francuskog parlamenta koja je 10. siječnja objavila dokument koji je bio predmet parlamentarne rasprave. To je drugi dokument o sektama koji se pojavljuje u raspravi u francuskom parlamentu u zadnjih trinaest godina. Izvještaj Tajne službe, te izvještaj komisije francuskog parlamenta iznose činjenicu da u Francuskoj postoje 172 „majke-sekte“ i 800 raznih filijala s nekih 400.000 pripadnika. Među njima je deset do petnaest sektu koje su zabrinjavajuće opasne. Kriteriji po kojima su one klasirane kao zabrinjavajuće opasne jest njihova „štetnost po pojedinca“ te njihova „štetnost po društvo“. Kao kriterij štetnosti djelovanja jedne sekte za osobu-pojedinca, ističe se pet faktora: *mentalna destabilizacija, pretjerano traženje financiranja, prekid veza s okolinom u kojoj je osoba živjela, napadi na cjelovitost fizičke osobe i vrbovanje djece.*

Opasnosti koje prijetu društvu podijeljene su u pet poglavlja: antidruštveni govor, unošenje nemira u društveni poredak, sudski sporovi, skretanje ekonomskih tokova i infiltriranje javnih vlasti. Četiri sekte su istaknute kao posebno opasne, jer su „autodestruktivne“, pa stvarna opasnost prijete njihovim članovima, budući da su njihovi gurui stvarno skloni zapovijediti svojim članovima kolektivno samoubojstvo poput onog koje se dogodilo članovima „Sunčanog hrama“. Mada dvije sekte, Methernita i Maev-Omega,

nemaju puno sljedbenika, druge dvije, Logis de Dieu i Tabitha's Place, opasne su za više od 200 osoba.

Među sektama koje su opasne za pojedinca i društvo, također su one koje imaju dosta sljedbenika, poput Jehovinih svjedoka (više 120.000 sljedbenika u Francuskoj, a nedavno su u Njemačkoj dobili status religije), i Kršćanske znanosti (The Scientology). Ova zadnja se stalno nalazi u centru pozornosti zbog skandala oko kupovine nekretnina zgrada te tako pokušava dominirati na ekonomskom polju. Postoje brojne sekte s ovakvim tendencijama. One su poznate hrvatskim građanima u Hrvatskoj i u inozemstvu. Stoga želimo ukazati na njih kao na opasnosti koje vrebaju hrvatske građane u Hrvatskoj ali i u inozemstvu.

Žrtve sektu

Meta sektu su osobe koje se nalaze u teškoćama svih vrsta. Posebno lako postaju žrtvama osobe koje se nalaze u krizi identiteta, traženju životne orijentacije, osobe koje su upale u afektivnu krizu, te osobe koje su na rubu društva i obitelji (ali ne klošari koji su u dobroj mjeri izgubljeni za svako društvo). Posebno su meta sektu mlade atraktivne i ambiciozne osobe, te one koje posjeduju određeno bogatstvo, odnosno koje bi mogle svojim radom ili osobom pridonijeti obogaćivanju sekte. Stručnjaci za sekte ukazuju na činjenicu da mnogobrojne sekte ne prezaju ni pred čim samo da bi ostvarile cilj. Mnoge mlade osobe, pa i djeca, žrtve su seksualnih iskorištavanja. To je posebno bilo vidljivo kod sekte koja je dosada nosila ime **Božja djeca**, a sada je, da bi prikrila otkrivene skandale, promijenila ime i zove se **Obitelj**.

Gubitak slobode i osobnosti

Brojna su područja gdje sekte nastoje postići utjecaj i tako dominirati, odnosno stvoriti svijet i društvo prema svome učenju. Ali područje gdje je njihov utjecaj velik jest sloboda njihovih sljedbenika. Zapravo, u većini sektu sljedbenici gube slobodu i osobni identitet, te postaju žrtve gurua i sekte, osobe bez osobnosti. To se obično postiže tako što ih guru i sekta udaljuju od svega što bi moglo držati u svijesti potrebe samostalnosti i neovisnosti. Kada guru i sekta uspiju u glavi sljedbenika učvrstiti ideju da je sekta jedino mjesto gdje se osjeća sretnim, te da je izvan sekte pakao, tada je vrlo teško takvu osobu izvući iz sredine u kojoj se našla. Stoga obitelj i prijatelji takve osobe moraju uvijek nastojati probuditi osjećaj potrebe slobode, postavljajući pitanja koja bi mogla izazvati sumnju u uvjerenje u

koje se osoba nastanila. Posebno je opasno direktno napadati sektu i govoriti kako je sve to lažno i neistinito jer takav govor još više učvršćuje takvu osobu u uvjerenju da živi život blaženstva. Obitelj ne bi smjela nikada prekinuti vezu s takvim osobama, nego još nastojati pokazati ljubav i zainteresiranost za ono što radi i kako živi postavljajući pitanja koja bi mogla otvoriti mogućnost racionalnom razmišljanju. Ne treba zaboraviti postaviti pitanja o radu, o sredstvima izdržavanja, o tome tko raspolaže njihovim sredstvima za život. Pitanja koja bi trebali postavljati članovi obitelji jednom sljedbeniku sekte, trebala bi se odnositi na područja koja danas poznavatelji sekta ističu kao područja u kojima su i po kojima su sljedbenici uvjetovani. Uvjeti u kojima žive sljedbenici jasno izražavaju opasnosti kojima je pripadnik sekte izložen. Istina, on nije toga svjestan pa bi njegovi bližnji i prijatelji trebali biti svjesni štetnosti sekte po osobu. Stoga valja obratiti pažnju na postupak kojim sekta regrutira sljedbenika. U prvom redu to je **trostruko kondicioniranje sljedbenika** (tehnika punjenja glave, pokoravanje i prijanjanje uz gurua), **trostruko razaranje** (intelektualno, moralno i financijsko). Ovo će lako prepoznati osoba koja nije vezana uz sektu, ali osoba koja je unutar sekte neće biti toga svjesna. Stoga blizinom, nastojanjem da se veze ne prekinu, te pitanjima, možda se može uspjeti izvući osobu iz okova sekte. Jedan od načina da se izbjegne ropstvo u takvim sektama jest pravovremena informacija. Budući da smo na svršetku milenija, aktivnost sekta još će se povećati, pa tako i opasnosti za brojne osobe. Da bismo pomogli i informirali o onima koje se danas čine najopasnijima, preuzimamo dio prikaza o sektama koje se danas smatraju najopasnijima za današnje društvo i pojedince. Ovaj prikaz je objavljen nu **La Croix-Événement**, od 12 siječnja 1996. godine.

Osam velikih opasnosti u labirintu sekta

Krishna

Vođa: 12 regionalnih gurua koji su određeni od osnivača Swami Prabhupada (1896-1977); Lucicu Dupuy alias Swambhar Das za zapadnu Europu.

Nastanak: 1996. u SAD-u.

Zemlje: 81, među kojima SAD (sjedište), Rusija, Francuska, Velika Britanija, Hrvatska

Broj sljedbenika: 25.000 koji su posvećeni (300 u Francuskoj), osam milijuna simpaticizera (20.000 u Francuskoj)

Poruka: Krishna je vrhovni i jedini bog, suprotno nauku tradicionalnog hinduiz-

ma gdje je označen kao jedna od manifestacija (avatar) **Visnoui**. Čovjek treba iskoristiti svaki trenutak svoga života kako bi živio Krishninu svijest. Sljedbenici časte hinduske ikone, plešu ili recitiraju svaki dan, na krunici od 108 zrna, 16 puta mantru od 16 riječi kojima zazivaju Hare, Krishna i Rama. To je privilegirano sredstvo da se prođe „crno doba božice Kali“ u koje smo ušli.

Opasnost: Da bi se kondicionirali, sljedbenici su pretrpani dnevnim zamarajućim programom: šest sati pobožnosti, jedanaest sati rada, dva sata za ritualna pranja i jelo (meso, riba i jaja su zabranjeni). Pet sati odmora (šest za one koji imaju 10-15 godina). Pjeva se 1728 puta dnevno maha-mantra: „Hare Krishna, Hare Krishna, Krishna, Krishna, Hare, Hare, Hare Rama, Hare Rama, Rama, Rama, Hare, Hare.“

Slično s drugim sektama: Moon, Manrom, Eecovie...

Tabitha's Place

Vođa: Elbert Eugen Springgs, 59 godina
Nastanak: 1972., SAD

Zemlje: SAD (sjedište), Kanada, Brazil, Novi Zeland.

Broj sljedbenika: Nekoliko stotina u svakoj zemlji, a u Francuskoj manje od 200.

Poruka: Živjeti poput Isusa i prvih učenika i to potpuno u skladu s Biblijom koju čitaju potpuno fundamentalistički. Koriste se hebrejska imena i prezimena. Strogi odgoj djece, s tjelesnim kažnjavanjem jer će biti spašeni svojom čistoćom na Zadnjem sudu. Vanjski svijet se prikazuje kao „satansko društvo“. Sljedbenici očekuju apokaliptički svršetak svijeta i spasenje zahvaljujući sekti.

Opasnost: Karizmatički guru, svršetak vremena je najavljen, okolina se drži za neprijateljsku, mala grupa zatvorila se sama u sebe i izbjegava maksimalno kontakt s vanjskim svijetom (školovanje se odvija unutar sekte). Zajednice Tabitha's Place, kao i druge male sekte, ispunjavaju uvjete koji bi ih mogli dovesti do kolektivnog samoubojstva. Da bi se to dogodilo, mišljenja su udruženja antisekti, potreban je samo jedan vanjski ili unutarnji događaj koji bi mogao destabilizirati zajednicu pa da se dogodi fatalno rješenje.

Slično s drugim sektama: Logis de Dieu (Božji stan), Maev, Horus, Bijelo bratstvo (Ukrajina)

Pokret raëlien

Vođa: Claude Vorilhon, 49 godina

Nastanak: 1974., Francuska

Zemlje: 40, među kojima Francuska, Belgija, Švicarska (sjedište), Kanada, Hrvatska (nedavno je u Hrvatskoj održan kon-

gres, pa je *Večernji list* donio prikaz toga kongresa na gotovo pola stranice.)

Broj sljedbenika: 28.000. od toga 1000 u Francuskoj.

Poruka: Elohim (izvanzemaljci) objavili su Claude Vorilhonu da su oni stvoritelji čovječanstva i da je on zadnji njihov prorok. Dobio je zadaću proširiti religiju. Čovječanstvo neće moći izbjeći apokalipsu onim ako uspostavi „geniocratie“ (svjetsku vladu genija).

Opasnost: Iako se pokret brani, društva antisekta naglašavaju na opasnost seksualnog iskorištavanja maloljetnika. Negiranje osjećaja, tečajevi „senzualne meditacije“, teoretizacija pedofilije i incesta spadaju u njihovo naučavanje. U Francuskoj su baka i djed podnijeli tužbu 1992. protiv sljedbenika zbog seksualnih dodira njihove unuke. Njihov postupak nije uspio zbog nedostatka dokaza, ali je dijete pod kontrolom suca za djecu. Društvo za borbu protiv sekta (Undafi), dobilo je zahtjev od strane socijalne službe za pojašnjenjem o čudorednoj aferi s maloljetnicima za koju je Pokret raëlien optužen.

Slično s drugim sektama: Tvrdava /La Citadelle/ (grubo kažnjavanje ponašanja), Obitelj/Djeca Božja (seksualno iskorištavanje, grubo kažnjavanje), Tabitha's Place (grubo kažnjavanje), Mandarom (seksualno iskorištavanje)...

Kršćanska znanost (The Scientology)

Osnivač: Mary Baker Eddy (1821-1910)

Nastanak: 1866. u Bostonu

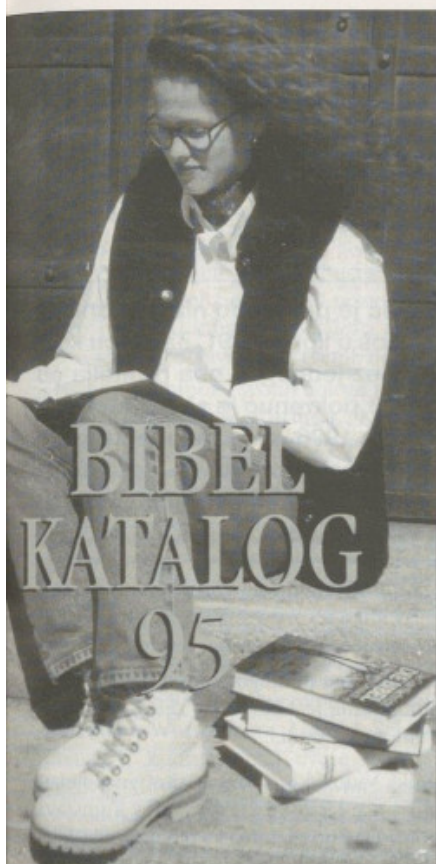
Zemlje: 57, među kojima SAD (sjedište), Kanada, Australija, Velika Britanija, Hrvatska

Broj sljedbenika: 1,5 milijuna, od toga tisuću u Francuskoj.

Poruka: Polazeći od knjige *Znanost i zdravlje s ključem Pisama*, što ju je napisala utemeljiteljica Mari Baker-Eddy, sljedbenici sekte tvrde da je stvar nestvarna i da postoji samo duhovno: ono što dolazi od Boga i što je, kao i on, vječno. Krist nije Spasitelj nego duhovni liječnik čiju je poruku otkrila M.Bakker-Eddy. Bolesti i pogreške su optička iluzija od koje se oslobađa liječenjem što ga primjenjuju praktičari Kršćanske znanosti: „reformu shvaćanja, suđenja“.

Opasnost: Kršćanski scientisti tvrde da je čvrsto uvjerenje dovoljno da bi se ozdravilo od svih nevolja. Kad je u pitanju bolest, odbijaju liječenje lijekovima i predlažu molitvu kao lijek. U kolovozu 1993. godine, sud u Minneapolisu po prvi put je kaznio „Kršćansku znanost“ globom koja otprilike iznosi 45 milijuna FF (45 milijuna kuna), nakon smrti dijabetičnog djeteta. Majka ovog djeteta, pripadnica sekte, odbila je liječenje.

TRENDS

Biblija je za svakoga, ali i Bibliju treba znati čitati. „Bubanje“ biblijskih citata napamet ne koristi baš puno ako se ne zna njihov pravi smisao.

Slično s drugim sektama: Pozivi na intenzivni život, Jehovini svjedoci (odbijaju jedino transfuziju krvi), Eccovie...

Crkva Isusa Krista kršćanina, arijskih naroda

Vođa: Richard Girnt Butler

Nastanak: 1974., SAD

Zemlje: SAD (sjedište), Kanada, Njemačka

Broj sljedbenika: 6000

Poruka: Sljedbenici „pastora“ Richarda Butlera smatraju se pravovjernim koji prihvaćaju Bibliju kao Božju riječ. Sekta tvrdi da su Anglosaksonci, Skandinavci, Germani, Kelti, Baski, Slaveni, Lombardi, i drugi njima blizi narodi, biološki nasljednici starog izraelskog naroda. Superiornost bijele rase odgovara jednoj zapovijedi Jahve. Sada se vodi bitka između „Djece svjetlosti“ (Arijaca) i „Djece tame“. Crnce i druge manjine smatraju za „polu-ljude“.

Opasnost: Sekta održava uske veze s dijelovima Ku-klux-Klana i neonacističkim grupama. Svoje nasilje sekta je pokazala kroz djelovanje „Reda“, jedne paravojne grupe bivših sljedbenika, koja je objavila

rat vladi SAD-a. Odgovorna je za ubojstvo u 1984. jednog animatora židovskog radija u Denveru, te više drugih ubojstava. Godine 1987. „pastor“ Butler bio je optužen za pobunu, pa zatim proglašen nevinim.

Slično s drugim sektama: Christian Conservative Churches of Amerikans (Kršćanska konzervativna Crkva Amerikana), Christian Identity Church (Kršćanska Crkva Identiteta SAD), Ananda Marg (Indija).

Sokka Gakkaï

Vođa: Daisaku Ikeda, 68 godina

Nastanak: 1937., Japan

Zemlje: 115, među kojima Japan (sjedište), Južna Koreja, SAD, Francuska, Hrvatska

Broj sljedbenika: 10 milijuna, a od toga 8 milijuna u Japanu i oko 5000 u Francuskoj.

Poruka: Najveća sekta svijeta nastala je kao laička grana jedne nepravovjerne budističke škole inspirirajući se mišlju japanskog redovnika iz srednjeg vijeka, Nichirena Daishonina (1222–1282). Poznavanje vječnoga principa koji upravlja sve, omogućuje ostvarenje svih želja, ostvarenje Božjeg kraljevstva ovdje i sada. Treća civilizacija nakon neuspjeha kršćanstva i materijalizma. „Mi smo sunce Japana i nada svijeta“.

Opasnost: Politički ogranak Komeito (Stranka čistoće), osnovan 1964., bio je treća politička stranka Japana (15 poslanika u Donjem domu) u 1990. godini. Raspuštena je u 1994. da bi se utopila u Shonshinto (Nova Stranka napretka, opozicija). Njene vođe mogle bi sudjelovati u budućoj vladi. Predlažući program mira i poštenja. Shinshinto niječe da ima za cilj ekspanzionizam i autoritarizam. Dnevnik stranke *Sheiko Shimbun* izlazi u 4,5 milijuna primjeraka. U Francuskoj se ponosi vezama s visokim političkim osobama. Kao nevladina organizacija ima konzultativni statut u OUN 1983. godine

Slično s drugim sektama: Moon, Kršćanska znanost, Mandarom...

Crkva ujedinjenja

Utemeljitelj i vođa: Sun Myung Moon, 76 godina.

Nastanak: 1951. u Južnoj Koreji

Zemlje: 130, među kojima Južna Koreja, Japan, SAD (sjedište), Njemačka, Hrvatska

Broj sljedbenika: 2 milijuna sljedbenika, a od toga nekoliko stotina u Francuskoj.

Poruka: Isus nije uspio uspostaviti Božje kraljevstvo na zemlji pa je zamolio Poštovanog Moona, „Gospodina drugog

dolaska“, da dovrši tu misiju osnivajući savršenu obitelj, model za svaku obitelj. On i njegova zadnja žena, „nova Eva“ su „pravi roditelji“ čovječanstva. Pod njihovim vodstvom njihovi učenici nastavljaju borbu protiv Sotone koji je do 1989. imao izgled komunizma. Koreja, nova Obećana zemlja, treba biti ujedinjena.

Opasnost: Moonovo carstvo je prava multinacionalna kompanija. Traženje postizanja ekonomske moći opravdava se božanskom inspiracijom: „Sotonskim svijetom upravljaju biznismeni, zato je Bog trebao poslati sposobnijeg biznismena od drugih“ – i voljom dominacije: „Ako mogemo manipulirati s najmanje sedam nacija, kontrolirat ćemo svijet“.

Područja aktivnosti: Korejski Ginseng marke D Hwa, industrija naoružanja, ribolov i druge dodatne industrije, banke, građevinarstvo, hotelijerstvo, novine itd. U Francuskoj kontroliraju kompaniju nakita i ukrasa Christian Bernard.

Slično s drugim sektama: Soka, Gakkaï, Kršćanska znanost, Pokret račien...

Jehovini svjedoci

Vođa: Milton G. Henshel

Nastanak: 1889., SAD

Zemlje: 229, među kojima SAD (sjedište), Kanada, Italija, Njemačka, Hrvatska

Broj sljedbenika: 4,7 milijuna, a toga 120 000 u Francuskoj.

Poruka: Hermagedon, bitka velikog dana Svemogućeg Boga (Otk 16,16) je blizu i doći će Kraljevstvo Krista koji će ponovno uspostaviti raj na zemlji. Jehovini svjedoci, koji će biti pošteđeni, vladat će sa simpatizerima pokreta, 144.000 kršćana ući će u nebo. Vjernici drugih religija i grešnici bit će uništeni. Svaka druga vrsta organizacije predstavlja za njih davolsko djelo.

Opasnost: Za onoga koji nije pripadnik Jehovinih svjedoka život u obitelji s pripadnikom Jehovinih svjedoka pretvara se u stvarnu moru. Sekta smatra davlovim pripadnicima „ljude svijeta“. Pored brojnih sati religiozne prakse i propovijedanja od vrata do vrata, brojne su zabrane: profane fešte (čak i rođendan), školske ili drugih religija, te vanjske aktivnosti (sportovi). Najveći broj poziva od strane društava antisekta, a koji se tiču obiteljskog razdvajanja, odnose se na Jehovine svjedoke. Ukoliko u jednom bračnom paru, pripadnik sekte ne uspije obratiti drugog člana koji nije pripadnik sekte, sukob se najčešće završava razvodom. Ako je jedan član isključen iz sekte, članovi njegove obitelji, pripadnici sekte Jehovini svjedoci, moraju prekinuti s njim sve veze.

Slično s drugim sektama: Sahaja Yoga, Mandarom, Kršćanska znanost... Vlatko Marić

BLAGO MILOSRDNIMA

MIJO VIDOVIĆ, DOBROČINITELJ IZ OFFENBURGA

Mijo Vidović u razgovoru s Christel Hansmann, djelatnicom Caritasa i s Konradom Mayerom, ravnateljem Caritasa Offenburg

U njemačkom gradiću Offenburgu (ženskom dijelu hrvatskog pučanstva poznatijem po modno-novinskom gigantu „Burda“) pored Hauptschule Georg Monsch, u kojoj se održava i hrvatska dopunska nastava, smješteno je dječje igralište ispod čijih se tobogana, ljuljački, penjalica i inih dječjih „radosti“ nalazi gumena podloga kako se djeca pri svojim „podvizima“ ne bi povrijedila.

Tvrda gumena podloga razvučena cijelim igralištem kamuflirana kao asfalt usjekla mi se u pamćenje kao znak visokog standarda koji omogućuje toliku skrb nad djecom. Koje li bezbrižnosti – ne samo da ih pri igri neće prekinuti granate, već u slučaju pada nema strganih ruku ili razbijenih glava. Primjedba nije cinična, to je naprosto prva misao koja mi se nametnula promatrajući dječju igru.

Domagoj iz Bihaća bio je zaokupljen nogometom kada je pala granata i ubila mu prijatelja (ponovno bez cinizma, čest završetak igara u ratnoj stvarnosti).

Šestogodišnja Azra gledala je kako joj ubijaju oca i vikala: „Nemojte mene!“.

Bezbriznost igre nad „gumenim asfaltom“ i djeca u dubokoj depresiji svojim suprotnostima i simboličnošću dvaju svjetova moraju bolno odjeknuti i potaknuti pitanje kako „privilegirani“ i oni koji stradavaju mogu razumjeti jedni druge, ali i pomoći.

Dakle, evo priče:

Mijo Vidović, rodom iz Vareša, profesor njemačkog jezika i socijalni djelatnik njemačkog Caritasa već osamnaest godina živi i radi u Offenburgu gdje mu je prvenstvena zadaća bila briga o stranim radnicima te njihovoj pravnoj i socijalnoj integraciji u njemačko društvo.

Svakodnevnu rutinu socijalne djelatnosti prekinuo je rat u Hrvatskoj te Bosni i Hercegovini. Rijeke izbjeglica potražile su svoj komadić neba u Njemačkoj. Uz pomoć izbjeglicama pri snalaženju u novoj sredini, gospodin Vidović se okrenuo i onima koji su prvi na udaru, onima koji su ostali i ratne patnje su im bile svakodnevnica.

Zahvaljujući osobnom entuzijazmu, upornosti te dobrim poznanstvima inicirao je među mnogim građanima Offenburga i samim čelnim ljudima toga grada niz humanitarnih akcija. Još od lipnja 1991. njegovim posredstvom stiže humanitarna pomoć u ratom ugrožena područja. Ono što se ističe u njegovoj djelatnosti i čini ga sponom u priči o igralištu

Tisuću kumstava za ratnu siročad

Mijo Vidović je pokrenuo niz humanitarnih akcija još u lipnju 1991. Za djecu koja su ostala bez jednog ili oba roditelja od veljače 1993. pokrenuo je akciju kumstava: u svibnju 1996. pronašao je kumove za 1000 djece! Povratna informacija, povjerenje i prijateljstvo. Nijemci su kumovi većini djece.

s gumenom podlogom i djetinjstvom pod granatama jest skrb nad djecom, točnije ratnom siročadi.

Mijo Vidović je svoju karitativnu djelatnost usmjerio ka prikupljanju kumstava (50,- DM po djetetu) za djecu bez jednog ili oba roditelja iz Hrvatske i BiH. Akcija traje od veljače 1993. godine i već je u svibnju 1996. dostigla magičnu brojku od tisuću kumstava.

Ako je poznato da se po djetetu plaća 50,- DM, jednostavnim matematičkim računanjem dolazi do zaključka kako samo iz Offenburga (grad veličine Vukovara) i okolice u Hrvatsku i Bosnu i Hercegovinu stiže redovita materijalna potpora od 50000,- DM mjesečno.

Pomozimo Ivani!

Ivana Vrdoljak, rođena 1988. kći Žane i Ante, boluje od svog rođenja od teške bolesti jetre i do sada je na stalnom liječenju u Hrvatskoj. Sadašnje njeno stanje je tako da joj je jedina nada da produži svoj život transplantacija jetre, koja se radi jedino u SAD – Petersburgu ili u Londonu. Informirani smo da je cijena transplantacije oko 350 000 DM. Naše materijalne mogućnosti nisu ni blizu takve da našoj dragoj Ivani omogućimo tu operaciju, pa smo primorani i Vama se obratiti da svojim prilogom pomognete spasiti život našem djetetu.

Mi Vam u svakom slučaju zahvaljujemo.

Ukoliko možete dati svoj prilog, možete iznos uplatiti kod:

Zagrebačka banka – Pomorska banka d.d. Split, za Ivanu Vrdoljak.

Za kune
– 34400-620-149-80810-1987001482
(LTK banka Livno) 11700-620-1000016
82710-0-22076-2

Za DM
– 34400-620-149-70920-1099272
(LTK banka Livno) 11700-620-2000016
72780-18241-7

Žana i Ante Vrdoljak (Uz preporuku župnika iz Livna, fra Marka Gele)

HILFE IN NOT

Doista imponantna suma iza koje stoji tisuću zbrinute djece i ona granica nerazumijevanja između „privilegiranih“ i stradalih kao da se polako prekida.

Ministar i gradonačelnik također kumovi

Kako je to Miji Vidoviću pošlo za rukom? Uposlen u Caritasu od 1978. i već duboko ukorijenjen u njemačke institucije, skrbnik tisuću djece, dobar je poznavatelj kako hrvatske kulture i povijesti tako i njemačke, a poglavito društvenih odnosa. Osiguravši potporu svojih kolega i direktora Offenburškog Caritasa Konrada Mayera, Mijo Vidović je krenuo u akciju. Kumstva su većinom preuzeli Nijemci koje gospodin Vidović ističe kao vrlo osjećajne ljude i sve predrasude o njima kao hladnim i proračunatim, vjerojatno potaknute njemačkom organiziranošću i odgovornošću, za njega već dugo ne vrijede. Sam gradonačelnik Offenburga dr. Bruder skrbi nad dvoje djece. Udioništvo u akciji uzeo je i ministar okoliša pokrajine Baden-Württemberg Harald Schäfer preuzevši kumstvo nad dvoje djece, a nagovijestio je kako u njegovom krugu poznanika postoji veliki broj onih koji će mu se pridružiti.

Tražeći kumove za ratnu siročad Mijo Vidović je održao bezbroj predavanja o ratnim stradanjima, obraćao se crkvenim, humanitarnim i mnogim drugim institucijama, te lokalnim medijima, ali ističe kao najvažniju ulogu osobno iskustvo onih koji su preuzeli kumstvo i to prenijeli svojim poznanicima. Uspostavljajući kontakte između kumova i djece gospodin Vidović inzistira na povratnoj informaciji udovica o primitku novca, poklona, pisama koje im upućuju kumovi kako bi se izbjegle moguće manipulacije.

Osobno uručujem novac i darove

„Onaj tko je preuzeo kumstvo kaže svom prijatelju da je to nešto izvanredno i ne ide krivim kanalima budući su preko Caritasa u direktnom kontaktu s udovicama. Uostalom i ja sam putujem u Hrvatsku i BiH uz pratnju njemačkih novinara i karitativnih djelatnika gdje osobno udovicama uručujem novce, pakete i pisma“, objašnjava g. Vidović i nastavlja kako su kontakti preko pisama i začeci prijateljstva budući da mnogi kumovi žele i osobno upoznati udovice i djecu. Organizirani susret s mališanima nad kojima skrbe dogovoren je za srpanj ove godine u Međugorju. Primjer Mije Vidovića ponovno je dokazao kako čovjekoljublje uz osobni ugled, šarm i entuzijazam mogu biti jedan od najboljih načina humanitarne djelatnosti.

A koliko upućena pomoć znači govore riječi Ljiljane Rovčanin, udovice iz Sarajeva i majke dvoje djece, upućene Michaelu Eilkeu, njemačkom kumu njezinih mališana: „Vi ste mi pomogli preživjeti. Vaši novci u ratnom Sarajevu značili su hranu, ali, ne shvatite to kao patetično dodvoravanje, vratili ste mi vjeru u ljudsku dobrotu“. Ona kao da je čula govor Konrada Mayera izrečen još 17.9.1974. pri obraćanju grupi kumova i aktivista Caritasa: „Kada zakaže visoka politika, naša je obveza da u ljudima zadržimo nadu, jer nada znači budućnost.“

Upravo su djeca budućnosti, djeca koja će se u našim gradovima igrati na igralištima ispod kojih će biti perje a ne samo gumena podloga. „S djecom je lakše“, izjavio je Alfons Vögel iz Lahra, skrbnik dvoje djece, „njihove rane će brže zacijeliti negoli kod odraslih ako im pružite ruku potpore. Tisuću mališana

zbrinuti kumstvima koja je organizirao gospodin Vidović na to mogu računati.“

N.B. Djeca za koju skrbi Mijo Vidović žive u Nuštru, Vinkovcima, Orašju, Odžaku, Našicama, Zagrebu, Tounju, Puli, Rijeci, Čaglinu, Sl. Brodu, Zadru, Šibeniku, Splitu, Neumu, Čapljini, Stocu, Ljubuškom, Drinovcima, Širokom Brijegu, Drvaru, Livnu, Mostaru, Baškoj Vodi, Busovači, Vitezu, Novom Travniku, Kiseljaku, Varešu, Zenici, Tešnju, Usori, Olovu, Sarajevu.

Davorka Schleicher

MEDITATIVNI PREDAH

Uz vodu

*O, sestro brza, slapova plaču,
o, tekućino slatka, žedi smrti,
o, rashlado slana, odmori umornih,
o, prozirna majko, plodnosti svake!*

*Budi pozdravljena, ugođo nakon rada,
budi pozdravljena, mekoća poslije klupa!*

*Divno je stati na tvoje široke obale,
praćati se u tvome pličaku,
varati ribu lažnom mekom,
čekati raka da napusti kâću,
nedati žabi da na glavu skoči.*

Iz hlada gledati vodu:

*– ona je mojom glavom potekla,
a dušu mi oprala,*

*– na ulaznim vratima crkve mi zasjala
na čelu, a srce mi očistila.*

*Kako si žurna kad te oblak ljetni pusti,
a zemlja te čeka pohlepno.*

Dok ljeti padaš:

*priroda se uozbilji, ptice ne pjevaju,
ljudi se sklone.*

Samo oblaci brundaju, a sv. Ilija kašlje.

A kad natopiš:

sve propjeva,

sve oživi,

sve je novo.

Vodo,

vodo spasiteljice:

*radi tebe je pustinja siromašna,
s tobom se Zemlja obogaćuje,
a i Nebo ti puniš...*

Vodo,

bistra tajno!

Tihomir Grgat

Susret s udovicama i djecom poginulih branitelja u Međugorju

Prodaje se rovokopač,

Pocklein 60 s gumenim kotačima, nalazi se u Hrvatskoj. Za sve informacije obratite se na telefon: 09 41/9 77 36 (u Njemačkoj) ili 003 85/1 28 45 40 (u Zagrebu).

IZ NAŠIH ZAJEDNICA

BERLIN

Bogata razglednica

Kulturno-političke priredbe, nogometni uspjeh, krizma i prva pričest

Svibanj je mjesec s najviše blagdana u godini te je kao takav u životu berlinskih Hrvata bio prepun vjerskih, kulturnih i društveno-političkih događanja. Od 6.-11. svibnja poznato hrvatsko društvo u Berlinu „Hrvatska kulturna i športska zajednica“ priredila je Dane hrvatskog kazališta uz sudjelovanje jednog od najpopularnijih hrvatskih kazališta, zagrebačkog „Teatra ITD“. Ansambl „ITD“ predstavio se berlinskoj publici s tri djela suvremenih hrvatskih autora – „Olgom i Linom“, Pavla Pavličića, „Deložacijom“, Mire Gavran i „Alabamom“, Petra Brečića. Naslovne uloge tumačili su trenutno vodeći hrvatski glumci: sestre Ena i Mia Begović, Božidar Alić, Edita Majić, Marko Torjanac i Mladena Gavran. Dani hrvatskoga kazališta bili su vrlo dobro posjećeni i jasan su pokazatelj da bi ovakvu vrstu hrvatske kulture trebalo češće prirediti u glavnomu njemačkom gradu, a organizatoru ovog kulturnog događaja, „Hrvatskoj zajednici“, treba čestitati na besprijekorno obavljenom poslu koji je iziskivao i znatna financijska sredstva. Nekoliko dana kasnije, HKD „Fran Mažuranić“ priredilo je dobro posjećenu političku tribinu na kojoj je govorio načelnik PU HV general bojnik Ivan Tolj. Govoreći o blistavim pobjedama u Domovinskom ratu, general Tolj je istaknuo potrebu svehrvatskoga zajedništva i sloge jer samo tako možemo sačuvati, obraniti i izgraditi „Lijepu našu“. U stanci predavanja nekoliko klapskih pjesama otpjevala je grupa mladih iz HKM Berlin pod ravnanjem fra Bože Marića. Nakon toga uslijedila je diskusija u kojoj je general Tolj odgovarao na mnoga postavljena pitanja iz oblasti vojske, gospodarstva, pretvorbe, povratka itd. Vrlo uspješnoj političkoj tribini prisustvovali su djelatnici generalnog konzulata RH u Berlinu s g. Ilijom Lukanovićem na čelu. Program su vodile predsjednica i dopredsjednica „Frana Mažuranića“: Ana Wegener i dr. Zdenka Weber.

Dan državnosti svečano je proslavljen 31. svibnja u velikoj dvorani berlinskoga hipodroma a bilo je nazočno preko 1000 ljudi. Pokrovitelj proslave bio je generalni konzulat RH u Berlinu a u organizacijskim poslovima sudjelovala je HKM i sva hrvatska društva i udruge. Gošća večeri, prof. dr. Katica Ivanišević, predsjednica Županijskog doma Sabora, istaknula je u

pozdravnome govoru važnost ovakvih okupljanja što pridonose učvršćivanju hrvatskoga zajedništva. Na zajedništvo i slogu svih Hrvata apelirali su u svojim govorima gen. konzul RH u Berlinu prof. Ilija Lukanović i hrvatski župnik fra Stanko Dotur. Kulturni program izveli su mladi iz HKM i HDŠ, a zabavne i plesne melodije svirala je poznata grupa „Forum“ iz Zadra.

U nedjelju, 2. lipnja SD „Croatia“ osvojila je naslov berlinskoga nogometnog prvaka, pobijedivši u odlučujućoj utakmici vrlo dobar sastav „Wacker/Alemanie“ s 1:0. Utakmica je odigrana po nemogućim vremenskim uvjetima (za vrijeme utakmice padala je olujna kiša) uz nazočnost 2000 najvatrenijih hrvatskih navijača. Ponosni smo na naše mladiće koji će u novoj sezoni 96./97. igrati u Oberligi gdje će za protivnike imati negdašnje DDR-prvoligaše Rostock i Magdeburg, te još neke vrlo jake momčadi iz Berlina. Vrijedna uprava, na čelu s dugogodišnjim predsjednikom g. Perom Kolobarićem, godinama muku muči s financijama pa bi bilo vrijeme da im se pomogne jer je SD „Croatia“ to i zaslužila. Kad bi svaki berlinski Hrvat i Hrvatica odvojili mjesečno samo 10,- DM, športska egzistencija SD „Croatie“ bi bila osigurana a

sigurni smo da bi nam se hrvatski mladići odužili na športskome polju. Još se jedan značajan skup održao u nedjelju 2. lipnja. Naime, učenici i učitelji Hrvatske dopunske škole priredili su za roditelje i uzvanike završnu školsku svečanost u velikoj dvorani HKM. Pred prepunom dvoranom učenici su recitali domoljubne pjesme a bilo je pjevanja i ritmike. Bogat i raznovrstan program bio je pokazatelj hrvatskoga zajedništva i profesionalnoga školskog ostvarenja učitelja HDŠ na čelu s koordinatoricom prof. Dijanom Fric. Inače, hrvatsku dopunsku školu pohađa 854 djece u 11 berlinskih škola a nastavu drži 7 hrvatskih učitelja. Danu škole bila je nazočna prof. Ingrid Jurela-Jarak, načelnica odjela Ministarstva prosvjete za HDŠ u inozemstvu. Spomenimo na kraju da je 18. svibnja hrvatski biskup Slobodan Štambuk u St. Johannes bazilici podijelio stočetrdesetidvojici krizmanika sakrament sv. potvrde a da je tjedan dana kasnije, u istoj crkvi, veliki broj djece po prvi put primio Tijelo Kristovo.

Ivek Milčec

General Ivan Tolj (u sredini), dr. Zdenka Weber

ŠVICARSKA Trideseto hodočašće u Einsiedeln

8. i 9. lipnja 1996. organizirano je 30. hrvatsko hodočašće u najpoznatije švicarsko (tisućljetno) proštenije Majke Božje u Einsiedeln.

Zahvaljujući sunčanom i toplom vremenu, a i tradicionalnoj ljubavi Hrvata u Švicarskoj prema Gospi Einsiedelnskoj, mnogo vjernika je sudjelovalo u svim točkama programa.

Na ranoj poslijepodnevnoj misi đakovački biskup koadjutor msgr. dr. Marin Srakić podijelio je sakrament sv. potvrde tristetinjak krizmanika u benediktinskoj bazilici. U poslijepodnevnom programu biskup Srakić je započeo pobož-

nost križnoga puta prema Kalvariji i sudjelovao u pobožnosti, kao i na večernjoj procesiji sa svijećama.

U nedjelju prije podne biskup Srakić je održao predavanje o temi „Duhovna obnova i praštanje“. Vrhunac dvodnevno hodočašćenja je bila svečana misa koju je slavio biskup s još 18 svećenika i s nekoliko tisuća vjernih Hrvata.

I ovo hodočašće je bilo, kao i prvo, u znaku: *svoji k svojim i za potpunog čovjeka*.

Organizatori hodočašća bile su hrvatske katoličke misije u Švicarskoj.

Fra Karlo Lovrić

AUS KROATISCHEN GEMEINDEN

WIESBADEN

Obnovit ćemo naša srušena svetišta

Kardinal Vinko Puljić krizmao 92 krizmanika, a izbjegle pozvao na povratak

Misu su slavili: fra Augustin Vlašić, fra Rafo Romić, kardinal Puljić, fra Ante Čotić, vlč. Ivo Tomašević (s desna na lijevo)

Hoće li kiša ili neće, pitao se te nedjelje. 2. lipnja, fra Augustin Vlašić, voditelj HKZ u Wiesbadenu. Kiša je padala, pa pred sam početak mise prestala. Ministranti, krizmanici i njihovi kumovi, te svećenici, krenuli su u crkvu presv. Trojstva u procesiji. Crkva, koja je toga dana slavila svoga zaštitnika, bila je prepuna vjernika. Glavni gost i djelatelj sakramenta potvrde bio je vrhbosanski nadbiskup kardinal Vinko Puljić. Njega, krizmanike i sve vjernike na početku je srdačno pozdravio fra Augustin. Mladi su potom izveli recital koji je posebno za ovu priliku napisala časna sestra Bernardina Crnogorac. Recital govori o sedam darova Duha Svetoga, o patnji i boli koja je pogodila našu domovinu i narod u ovom ratu, te o nadi, vjeri i ljubavi. Na koncu recitala je i poruka, koju će u propovijedi ponoviti i osnažiti kardinal Puljić, poruka i poziv: „Vratite se! Zasjat će svjetlo,

nestat će tama, zvonit će zvona, vijorit će se osmjesi, razlijezat će se pjesma, od Vukovara preko Slavonije, Like, Istre, Dal-

Krizmeno slavlje uzveličali su i ovogodišnji prvopričesnici

macije, Bosne, Hercegovine po modru licu našega mora, do dubine njegovih zjenica. Vratite se!“ Zatim je kardinala poz-

dravila mlada prognanica, krizmanica iz Sarajeva, koju je kardinal krstio i pričestio u vrijeme rata u Sarajevu. Mjesni župnik, bosanski franjevac Mirko Bobaš, također je radosno pozdravio kardinala, krizmanike i sve koji su se te nedjelje našli u crkvi presv. Trojstva. S kardinalom i fra Augustinom misu su još koncelebrirali fra Rafo Romić, fra Ante Čotić, vlč. Ivo Tomašević i fra Anto Batinić.

Kardinal je održao dulju propovijed o ulozi Duha Svetoga, o obitelji, o vjernosti Crkvi i narodu. Posebno je kritizirao pojavu istupanja iz Katoličke crkve zbog plaćanja crkvenog poreza. O BiH i Hrvatima u toj zemlji rekao je: „Lažni proroci šire glasine kako mi u Bosni i nismo pravi Hrvati, da se nismo borili za Bosnu itd. Mi smo u Bosni kod kuće, ondje su naša srušena svetišta, koja ćemo ponovno graditi i obnavljati. Ondje ćemo živjeti i umirati i dalje, bez obzira na razne političke

odluke. Oni koji su morali bježati ili su prognani vraćat će se na svoja ognjišta, na panj, na zgarišta. Ne mogu nikome jamčiti sigurnost, ali moram pozivati ljude na povratak kućama“. Još je upozorio na činjenicu da iz dijaspore gotovo da i nema duhovnih zvanja, a svećenici su potrebni i ovdje. Na koncu je upitao sve nazočne: „Smijem li reći svima onima koji su ostali: Hrabri budite, nećete nikada biti sami!?“

Potom je kardinal krizmao 92 krizmanika. Svi su mu usmeno i izravno obećali da će biti dobri katolici. Na misi je svirala orguljašica Jadranka, a pjevao je misijski zbor. Na koncu mise kardinalu je zahvalio fra Augustin, a slavlje je završeno pjevanjem pjesme „Tebe Boga hvalimo“ i „Lijepe naše“. Toga dana se hrvatska katolička zajednica Wiesbadena i obnovila i okrijepila. ■

Krizmanici HKZ Wiesbaden 1996.

IZ NAŠIH ZAJEDNICA

BIELEFELD

Susret s Papom

Folkloristi su zabavljali i častili goste na župnom sijelu

Povijesni posjet Sv. Oca nadbiskupiji Paderborn pokrenuo je brojne Hrvate na ovom području da svojom prisutnošću ne samo očituju svoju privrženost Kat. crkvi, nego i da izraze duboku zahvalnost za njegovu nezaobilaznu ulogu u priznavanju hrvatske države.

Ističući nacionalna obilježja, zastave, narodnu nošnju i transparente, oko tisuću Hrvata iz hrvatske kat. misije Bielefeld/Paderborn, pri njegovu dolasku i na misi ostali su zapaženi s njegove strane te njemačkih komunalnih i crkvenih vlasti i njemačkog pučanstva. U tisku je izvještavano o razdraganim Hrvatima, citirani transparentni natpisi i objavljivane fotografije s Hrvatima. Hrvati izražavaju zahvalnost organizatorima ovog velebnog skupa smatrajući posebnom čašću da je kao jedini stranac u molitvi vjernika sudjelovao naš Hrvat gosp. Marijan Premuš, moleći za poštivanje ljudskih prava, zaštitu ugroženih i uopće svih stranaca u ovoj državi. Njemačke novine navode izjavu Katarine Klawa: „On je vidio naš transparent“, rekla je Hrvatica koja 31 godinu živi u Güterslohu. Na transparen-

tu je pisalo: „Sveti Oče, moli za našu Hrvatsku i Bosnu i Hercegovinu“.

Susret sa Sv. Ocem, kao i onaj u Zagrebu i ovaj u Paderbornu, za mnoge od nas će ostati u dugom sjećanju.

U internim razgovorima hrvatskih vjernika izražavala se želja za njegovim ponovnim posjetom našoj domovini i gradu Sarajevu.

Da i mjesna njemačka Crkva ima razumijevanje za našu nimalo zavidnu situaciju

govori i odluka msgr. Johannesesa J. Degenhardta, nadbiskupa Paderborna, da se milostinja za vrijeme euharistijskog slavlja prikuplja za biskupiju Mostar, a skupljeno je preko 300 000,- DM.

Sa zahvalnošću ističemo i ovoga puta naklonost i simpatije generalnog vikara msgr. Brune Kresinga prema nama i našoj domovini.

Don Slavko Rako

Prvo župno sijelo

Trebalo je prvo razmisлити nad natpisom koji je stajao na plakatu: „Dodaj dragi do večer u sijelo, čekaju te djevojke na prelo“.

Pitamo se tko je to pozvan?

Pozvani su baš svi od beba pa do baka i djedova. Ljudi iz različitih krajeva lijepe naše domovine, različitih kultura i običaja ponudili su svoje narodno bogatstvo. Time su podarili posebno mlade, koji se mogu učiti jedino od starijih iz naše domovine.

Tom prigodom su misijski tamburaši, po prvi puta, odsvirali nekoliko kola, dok je pjevački zbor pjevao a folklorna grupa plesala. Folkloristi su imali poseban stol okićen ručnim radovima, kolačima i pićem. Poslije programa oni su počastili nazočnu publiku, koja je sa zadovoljstvom pratila njihov program.

Tako je misija Bielefeld, 11. svibnja 1996. proslavila Majčin dan i prvopričesničku zabavu u ozračju naše kulturne i duhovne baštine.

Marica Mraz

AUSTRIJA

Stopama sv. Franje

Kročeći „stopama svetog Franje“, što je bio i moto petodnevnog bratskog druženja, hrvatski dušobrižnici iz Austrije, okupili su se početkom svibnja u Asizu, rodnom gradu sv. Franje, na svoju ovogodišnju duhovnu obnovu. Dolazak na

„Fonti francescane“, franjevačke izvore, bio je koristan svima nama, jer smo se duhovno obnovili ali i utvrđivali u svojim željama da naše vlastite stope budu protkane vjerom, zauzetošću i franjevačkim duhom.

Fra Ilija Mijatović

OGLAS

Barbariga (Istra)

prodajem stan (42 m²) s terasom (8m²) s prekrasnim pogledom na more i dio otočja Brijuni.

Informacije poslije 19,00 sati na telefon u Njemačkoj: 0821-706500

AUS KROATISCHEN GEMEINDEN

STUTTGART

Dok nam živo srce bije

Dan državnosti, Zbor splitskih liječnika, Dječji festival, Tijelovo, Prva pričest, krizma, nogomet...

U Gerlingenu nadomak Stuttgarta obilježen je 8. lipnja Dan državnosti RH, a u organizaciji su sudjelovale brojne kulturne, političke i sportske udruge, te naša katolička zajednica. Domaćin bala bila je udruga hrvatskih ugostitelja Baden-Württemberga. U programu su nastupili: zbor HKZ pod ravnanjem č. s. Nevenke, članovi KUD-a „Zvonimir“ iz Sindelfingena i grupa „Magazin“. Priredbu je vodila poznata voditeljica HRT-a Mirna Berend, a prihod od priredbe namijenjen je za gradnju škole u Svetom Roku.

Renomirani pjevački zbor splitskih liječnika nastupio je 9. lipnja na misi u našoj

Pjevački
zbor splitskih
liječnika
u Stuttgartu

Prvopričesnici
HKZ Stuttgart
1996.

konkatedrali, te u dvorištu naše zajednice. Zbor je pjevao misu Š. Marovića, a pjevanjem je oduševio slušatelje i prijatelje zvorske pjesme. Zbor, koji djeluje već osam godina, ovoga su puta pojačali splitski operni solisti Neli Manuilenko, Sveti Komnenović i Ratomir Kliškić. Istoga dana je u dvorištu pod šatorom održan i festival djece i mladih pod nazivom „Mikrofon je vaš“. Nastupilo je 40 malih i mladih pjevačica i pjevača, koji su izveli 27 pjesama. Prvo mjesto je, prema odluci ocjenjivačkog suda, zauzela Marija Josipa Divić s pjesmom „Sveta ljubav“, druga je bila Jelena Čavrlj, a treći Zvonimir Šiško. Festival je pratilo oko 800 gledatelja, a ugođaj je bio veličanstven, onakav kako ga mogu napraviti samo raspjevana djeca.

I ovogodišnja proslava Tijelova privukla je oko 5000 vjernika, koji su se okupili u dvorištu misije i okolnim ulicama. Misu je predvodio dr. fra Ivan Dugandžić, a suslavilo je još pet svećenika. Nakon mise je ulicama grada održana tradicionalna tije-

lovska procesija, u kojoj su sudjelovali svi nazočni vjernici, a biljeg su joj dali ovogodišnji prvopričesnici i mladi u narodnim nošnjama. U popodnevnom programu pod šatorom sudjelovao je don Živko Kustić, a fra Ivan Dugandžić je govorio o 1. obljetnici ukazanja u Medugorju. Pjevali su i plesali misijski sastavi, tamburaši, grupa „Ruža“ i pjevač Nenad Vetma. Toga dana je za obnovu legendarnog hrvatskog sela Kijeva kod Knina prikupljeno 15 000 DM.

Jedan od najljepših ovogodišnjih događaja u zajednici bila je svečana podjela prve pričesti 1. lipnja. Stolu Gospodnjem je po prvi puta pristupilo 138 djevojčica i dječaka. Oni su aktivno sudjelovali u molitvi vjernika i prinosu darova. Misu je slavio fra Petar Klapež. U sličnom tonu bila je i proslava podjele sakramenta krizme, održana 22. lipnja, kada je biskup đakovačko-srijemski Marin Srakić krizmao 175 mladih. Konkatedrala sv. Eberharda bila je prepuna. Toga dana je cijela zajednica slavila s našim krizmanicima.

Slavlje je nastavljeno u obiteljima. Nakon mise vjernici su hrvatskoj nogometnoj reprezentaciji uputili brzopjav s čestitkama na plasmanu u četvrtfinale i s podrškom u daljnjem natjecanju. Brzopjav su potpisali Fra Marinko Vukman i biskup mons. Marin Srakić. Dva dana kasnije, 24. lipnja, „Stuttgarter Nachrichten“ su objavile tekst s fotografijom o zajedničkom gledanju televizijskog prijenosa utakmice Njemačka – Hrvatska. Fra Marinko je reporteru izjavio: „Hrvatska je naša prva ljubav, a Njemačka naša druga domovina“. Zbog toga je i naslov članka u novinama glasio: „Die erste Liebe und die zweite Heimat“. Ova je utakmica u Stuttgartu imala i „tamnu“ stranu, jer su se u centru grada bili sukobili hrvatski i njemački navijači. Nekoliko mladih hrvatskih navijača bila je uhitila policija. No, nogometna groznica je prošla, kao i svi najvažniji događaji u Stuttgartu u prvom polugodištu. Predstoji zasluženi odmor, koji će većina naših ljudi provesti u domovini.

fra Marinko

IZ NAŠIH ZAJEDNICA

SINGEN – KONSTANZ

Bosanska večer

U organizaciji Hrvatske katoličke misije Singen – Konstanz na Bodenskom jezeru u Njemačkoj održana „Bosanska večer“

Gradić Stockach, nedaleko od Konstanz, u samoj blizini prekrasnog Bodenskog jezera na jugu Njemačke, u subotu, 4. svibnja najednom je postao veliko okupljalište Hrvata. Stizali su sa svih strana pa i iz susjednih zemalja.

Mnogi su s nestrpljenjem dočekali veliku feštu posvećenu napaćenoj Bosni, ukusnog naziva „Bosanska večer“. Više od tisuću Bosanaca i prijatelja ovog kraja, te gostiju i uzvanika okupilo se u modernoj

športskoj sali ovog grada da bi se zajedno sjetili rodne Bosne, domovinskih običaja, susreli se, porazgovarali i probali bosanske specijalitete. Bila je to nezaboravna i posebna noć u okviru „Domovinskih susreta“ koje već nekoliko godina organizira Hrvatska katolička misija Singen – Konstanz i njen voditelj fra Vlado Ereš, s ciljem da se kroz upoznavanje posebnih hrvatskih krajeva naši iseljenici još više zbliže s domovinom.

Fra Vlado
sa svojim
„Bosancima“

I u tuđini ukusan bosanski lonac

Spektakularnu priredbu otvorio je pozdravnim govorom sam domaćin fra Vlado. U prvom dijelu programa nastupili su folklorni sastavi hrvatske dopunske škole u gradovima s misijskog područja.

Burno pozdravljen bio je glavni glazbeni gost Duško Kuliš koji je ovdje zasjaio u punom sjaju, te nastupi Brace Krajina i njegovih Bečara.

Ugođaj „male Bosne“ upotpunio je bosanski jelovnik koji je sadržavao preko dvadeset jela. Svakako najatraktivniji je bio Bosanski lonac, koji je unatoč tuđini bio izuzetno ukusan. Tu su bili i nezaobilazni čevapčići, nekoliko vrsta pita, sarme... Za sve vrste hrvatskih vina pobrinuo se vrsni trgovac hrvatskim proizvodima u Njemačkoj Mate Bodrožić.

Fra Vlado Ereš, koji je sa suradnicima prikupio i poslao u domovinu oko 140 tegljača pomoći, ni večeras nije zaboravio pomoć najpotrebnijima. Pozvao je goste na pomoć teško oboljelim čovjeku, inače gostu Večeri, kako bi mu se omogućila operacija i spasio život. U ovom trenutku nije uzmanjalo dobre volje. Za nekoliko minuta skupljeno je 4000 DM koji će svakako olakšati životni put bolesniku. Ta dobra volja pratila je cijelu organizaciju „Bosanske večeri“.

Cijele noći od pjesme se tresao Stockach. Mnogi bi rekli: i neka je kad slave Hrvati daleko od doma. Iskreno se nadamo „Bosanskoj večeri“ skoro i u domovini.

B. Skoko

MANNHEIM

Glazbeni tečaj

Dana 18. lipnja održan je u prostorijama Hrvatske katoličke zajednice Mannheim glazbeni tečaj za pastoralne suradnike i suradnike. U dogovoru s Naddušobrižničkim uredom iz Frankfurta tečaj je vodio maestro Ivan Žan. Svrha tečaja bila je promicanje novije liturgijske glazbe. Na početku je pozdrav dobrodošlice uputio svima voditelj misije Vinko Radić. Potom se tečaj odvijao prema predviđenom programu.

U prijedpodnevnim satima pastoralni suradnici aktivno su sudjelovali učeći novije liturgijske napjeve (psalme, pjesme i duhovne popijevke). Svima su bili dostavljeni notni materijali pjesama s pratećim.

Na konkretnim primjerima maestro Žan govorio je o meloritamskim poteškoćama u radu sa zborom. Kako upjevati zbor prema pravilima i standardima zvorske glazbe? Kako ga postaviti da ljepše zvuči? Govorilo se o standardnoj i tzv.

Bečkoj postavi zbora. Nezaobilazno je bilo i pitanje intonacije. Osobito se pokazalo korisnim učenje manualne tehnike, tzv. taktiranje. Na konkretnim primjerima voditelj tečaja pokazivao je dvodjelne, trodjelne, četverodjelne i šestodjelne mjere. Sve je ovo nužno poznavati za praktičan rad sa zborom. Kako dati znak za početak pjevanja zbora? Točna i precizna priprava kretnja daje odgovor na to pitanje. Ona označuje mjeru, dinamiku i tempo kompozicije.

U poslijepodnevnim satima analiziran je pristup u aranžiranju dječjih i omladinskih pjesama. Kako pjesmu učiniti izvođački zanimljivom? Osim točnosti potrebno je koristiti i razne instrumente kako bi ugođaj bio zanimljiviji. Djeca

ionako sviraju razne instrumente. Potrebno je samo obraditi skladbu i pravilno je uvježbati.

Glazbenom tečaju prisustvovali su i neki od studenata koji pomažu u radu pastoralnim suradnicima pri misijama. Tečaj se pokazao korisnim. Svi sudionici tečaja poželjeli su da sličnih glazbenih tečajeva bude više te da oni traju barem dva ili tri dana. O sljedećem glazbenom tečaju zainteresirane ćemo pravodobno obavijestiti.

AUS KROATISCHEN GEMEINDEN

DARMSTADT

Naše radosti

▲ Prvopričesnici HKZ Darmstadt 1996.

▼ Fra Nediljko Began s folklorašima na priredbi za Majčin dan

O tzv. malim zajednicama rijetko se piše u novinama. Unatoč tomu, i one žive i djeluju vrlo dinamično. Primjer jedne takve zajednice jest i ona u Darmstadtu. U ovom javljanju za „Živu zajednicu“ navodimo samo kratko, bez opširnih opisa, nekoliko najznačajnijih događaja u ovoj našoj zajednici. Koncem travnja imali smo nesvakidašnji događaj. Naime, 29. travnja su u našoj kapeli sakrament krštenja primile tri odrasle osobe, a krstio ih je fra Nediljko Began, voditelj zajednice. Prva pričest je i ove godine bila izuzetno svečana. Stolu Gospodnjem je po prvi puta pristupilo 33 prvopričesnika. Njihova radost bila je i naša, te smo je zajedno dijelili u ozračju koje samo djeca mogu stvoriti.

Ništa manje svečano niti zanimljivo nije bilo ni 10. svibnja. Toga dana smo slavili Majčin dan i sjetili se svih naših majki. Priredba u čast majkama trajala je puna dva sata. Bilo je govora, pjesme, glume, cvijeća. Posebno su se iskazala djeca i mladi, koji su svojim nastupima rekli hvala majkama i cijeloj zajednici. Lipanj je mjesec kada završava vjeronaučna godina. Priredbu su s mladima i djecom pripremale sestre Damjana i Rozarija. 23. lipnja imali smo završnu misu za vjeroučenike u ovoj školskoj godini, pa smo toga dana svečano primili nove mnistrante, nove poslužitelje oko oltara. Veselo je bilo i 29. lipnja, kada su vjeroučenici išli na cjelodnevni izlet u „Fantasia Land“. Preko ljeta ćemo se odmoriti, nadajmo se većina u domovini i na plavom Jadranu, a najesen ćemo s novim snagama i zanosom krenuti dalje. s. R.

BERGISCH GLADBACH

NK „Croatia“ ušla u Okružnu ligu A

Neobično svečano i veselo NK „Croatia“ iz Bergisch Gladbacha proslavila je u subotu 22. lipnja ulazak u njemačku nogometnu Okružnu ligu A (Kreisliga A). U dvije godina – dva uspona! Odlučujuću utakmicu s mjesnom ekipom DJK Agathaberg naši su momci dobili s 2 : 1, i to samo s osam igrača. Na banketu, kojeg su priredile vrijedne članice i prijateljice kluba, te večeri se okupilo stotinjak što hrvatskih što njemačkih uzvanika. Pozdravne

govore i čestitke uputili su: Ivica Biškić, Mirko Lujzer, Drago Lovrinović, Jozo Rakušić i fra Nediljko Jerkan. Za uspjeh kluba najzaslužniji su svakako nogometaši: Alen Bedrić, Ivan Starc, Stjepan Pavić, Zlatko Starc, Željko Bartulović, Harald Hari, Dirk Siber, Tomo Čabić, Peter Weste, Željko Lovrinović, Hrvoje Lovrinović, Svetko Brale, Tomo Topić, Marinko Katić, Nikica Jurić i Mirko Jozić zvani Turbo, koji je dobio posebnu nagradu kao najbolji igrač momčadi. Šarmantna Caritasova suradnica i voditeljica centra gđa Monika Kuntze, darovala je klubu jednu nogometnu loptu u ime Caritasove socijalne službe. Fešta je potrajala do kasno u noć, uz glazbu i pjesmu.

Jura Planinec

Monika Kuntze daruje predstavnicima kluba nogometnu loptu

AUTOPRIJEVOZNIK

IVAN FERIN

00385-1
86 92 42

Hrnanec 65
10380 Sv. Ivan Zelina

IZ NAŠIH ZAJEDNICA

AACHEN

„Croatia“ ponovno prva

Međunarodni nogometni turnir, održan 25.5.–26.5.96.

Španjolska nogometna momčad C.F. Olympia 75 iz Aachena i ove godine je organizirala 21. tradicionalni turnir velikog nogometa na stadionu „Schwarz-Rot“. Na turniru je također nastupila nogometna momčad HKM Aachen ali ovaj put pod imenom NK Croatia. To je bilo njeno treće sudjelovanje na ovom turniru kao jedine neregistrirane momčadi. Na turniru je sudjelovalo osam momčadi podijeljenih u dvije skupine.

Već prvog dana natjecanja sigurnim pobjedama NK Croatia se plasirala za finalni susret.

U finalnoj borbi po kišovitoj vremenu igrali su NK Croatia i Ideal Köln. Igra je bila na zavidnoj visini gdje na kraju NK Croatia pobjeđuje s 1:0 i tako osvaja prvo mjesto uz omjer devet datih i dva primljena gola. Boje NK Croatia branili su: I. Jurišić, N. Matić, S. Karačić, Z. Vuković, B. Rajković, I. Marković, V. Jelić, A. Rajković, A. Paradis, S. Labaš, N. Biro, S. Topalović, B. Bagarić, J. Marić, T. Perak, P. Kovačić, i Z. Bošnjak. Poslije odigrane finalne utakmice slijedila je ceremonija uručivanja nagrada ekipama uz pjesmu i igru španjolske folklorne grupe. NK Croatia je uz osvoje-no prvo mjesto imala i najboljeg strijelca

turnira S. Labaša kojemu je dodijeljena statua nogometaša. Organizator turnira je zahvalio svima uz posebnu čestitku NK Croatia na odličnoj igri i sportskom ponašanju uz poziv na idući turnir 1997. godine. Na kraju vrijedi zabilježiti i izjavu vođe NK

Croatia gosp. M. Berića: „Sretan sam zbog osvojenog prvog mjesta ali me posebno raduje igra i ponašanje svih igrača na čemu im iskreno zahvaljujem. Ovo je bila naša zajednička pobjeda koja nekima i nije draga ali neka oni sa sobom raščiste. Zahvaljujem i svima onima koji su nas po ovakvom vremenu došli bodriti i koji su uvijek uz nas kao i domaćinu na lijepim riječima upućenim nama i našoj domovini. Organizacija je bila besprijeekorna, a prikazani nogomet kvalitetan. S. Karačić

FULDA

Domišljata ljubav

Skupina aktivnih hrvatskih žena iz Fulde (zajednica Hanau) već pune četiri godine na jedinstven način pomaže stradalnicima domovinskog rata. Prodajući kolače i kavu, ova je skupina dosad prikupila oko 10 000 DM za pomoć ranjenicima i ostalima koji su bili u nevolji. Njihovu ljubav najprije su osjetili ranjenici koji su bili u Ulmu na liječenju. Svojom voljom, srcem i

trudom ova skupina na taj način izražava svoju ljudsku, kršćansku i narodnu solidarnost.

KOBLENZ

Pomažu bolnicu u Livnu

Hrvatska katolička zajednica Koblenza proslavila je 26. svibnja, na blagdan Duhova, svoju župnu svečanost. Istoga dana obilježen je i Dan državnosti RH. Nakon mise održan je bogat kulturno-zabavni program, koji je predvodio mladi i ambiciozni pjevač iz Livna Vlado Kelava. Bu-

dući da je livanjska bolnica Livnjacima diljem svijeta poslala molbu za pomoć u posteljini, prihod od ove proslave namijenjen je za nabavljanje potrebne bolničke posteljine. Zato su Livnjaci sa svojim prijateljima bili glavni priređivači ove humanitarne akcije. Pjevač Kelava je svirao

besplatno, a besplatna je bila i hrana koje je bilo u izobilju. Oko 150 gostiju moglo je ostaviti svoj dobrovoljni novčani prilog. Pozdravnu riječ imao je Ante Bičević. U dvorani su bili postavljeni i popratni plakati, kao npr. „Vjerujem ti, Livno grade“, pekli su se livanjski uštipci i pjevale izvorne livanjske pjesme. Igrala se i tombola. Na koncu je skupljeno je oko 7.000 DM, a Hrvatsko-njemačko društvo iz Koblenza darovalo je također 1500 DM. Ova je svota preko Caritasa iz Trieri poslana u Hrvatsku, gdje će se nabaviti posteljina za bolnicu u Livnu. Njemačko-hrvatsko društvo i HKZ priredili su 7. srpnja ljetnu svečanost. Sve je započelo njemačko-hrvatskom misom u crkvi sv. Franje, a nastavljeno je susretima i glazbom poslije mise. Goste je zabavljala grupa „Meštri“ iz Varaždina, a nastupili su i mandolinski orkestar iz Rheinbrohla, te glazbena sekcija HKZ. Bilo je njemačkih i hrvatskih kulinarskih specijaliteta, pića, kave, kolača. U ugodnom ozračju susreli su se i provelili prijatelji, te potvrdili svoje dobre međusobne odnose. Vesna Meić

Vič. Petrović nazdravlja sudionicima njemačko-hrvatskog susreta u prostorijama HKZ Koblenz

NAŠI POKOJNICI

Rajmund Kupareo OP (1914.–1996.)

Nakon dugogodišnje bolesti u Zagrebu je 6. lipnja u 82. godini života preminuo hrvatski pjesnik i znanstvenik te čileanski akademik, dominikanac Rajmund Kupareo. Kao potomak stare srednjodalmatinske plemićke obitelji rođen je 1914. godine u Vrboskoj na otoku Hvaru. Već sa 16 godina stupa u „bijeće fratre“, dominikance u Dubrovniku, da bi 1937. godine bio zaređen za svećenika u Splitu.

Za vrijeme II. svjetskog rata postaje glavnim urednikom renomiranog katoličkog – i ne samo u ondašnjim akademskim krugovima Hrvatske obiljubljenom – mjesečniku „Gospina knuica“, zatim upravitelj dominikanske naklade „Istina“ da bi nakon rata otišao u emigraciju.

Svojim višeslojnim radom dao je znatan prilog kulturnom napretku Novoga svijeta, kao sveučilišni profesor estetike i aksiologije u Santiago de Chileu; bio je dekan tamnošnjeg Filozofskog fakulteta; vicedirektor čileanskoga Papinskog katoličkog sveučilišta i utemeljitelj Instituta za estetiku i urednik njegovog časopisa „Aisthesis“.

Preživjevši moždani udar, veoma narušena zdravlja, vraća se u lipnju 1971. iz Čilea u domovinu. Otada provodi svoju „životnu jesen“ u dominikanskom samostanu u Zagrebu i unatoč krhkom zdravlju nastavlja svoj književni i znanstveni rad. Zaslužnoga pedagoga i znanstvenika Čileanska akademija znanosti i umjetnosti izabrala je 1985. za svoga redovitoga člana, a predsjednik Republike Hrvatske odlikovao ga je u svibnju ove godine Redom Danice hrvatske s likom Marka Marulića zbog izuzetnih zasluga za hrvatsku kulturu.

Kao teoretičar vrednota i umjetnosti, Kupareo je napisao jednu knjigu na latinskom, pet na španjolskom i tri na hrvatskom. U njima govori o problemu lijepoga, biti umjetničkoga i općim zakonima umjetničkoga stvaralaštva. Dotiče dvojstvo filozofije i znanosti s jedne, i umjetnosti s druge strane. Naprimjer, književni povjesničari se slažu kako zapravo Kupareo prvi ozbiljnije tumači religiozne dubioze Miroslava Krležu.

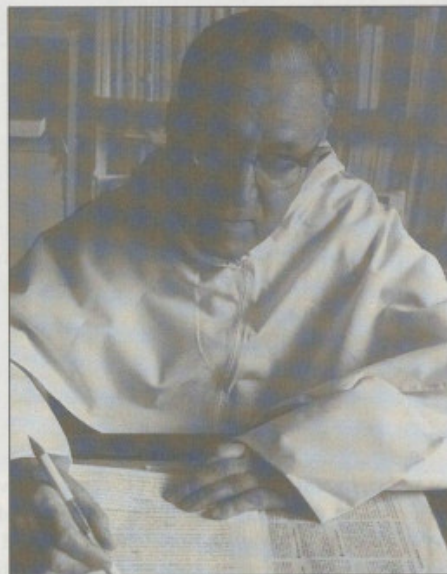
Kao prozni pisac, Kupareo je ostavio svoj autobiografski roman „U morskoj kući“ (1940), „Baraban“, roman s otoka Hvara (1943), novelu „Jedinac“ (1942) i roman „Sunovrati“ (1960).

U dvije pripovijesti („Balada iz Magallanesa“, 1978. i „Čežnja za zavičajem“ (1989.)) bavi se temom hrvatskih iseljenika u Južnoj Americi i drugdje po svijetu. Neke od pripovijesti učinile su ga čuvarom povijesnoga sjećanja, jer je npr. nakon svojih brojnih susreta i doživljaja s

nadbiskupom Stepincem svjedočio u veljači 1993. u postupku Stepinčeve beatifikacije; dio tih sjećanja je opisao u zborniku „Stepinac mu je ime II“ i u uspomena „Patka priča“.

Kupareovo dramsko stvaralaštvo uprizoreno od Salamanke i Hvara do Zagreba i Hamburga, u cijelosti je nadahnuto Novim zavjetom, što čini primjerice 1944. u dva dječja dramaleta „Magnificat“ i „Slijepo srce“ te u tri drame-misterija ujedinjena 1985. u knjizi „Prebivao je među nama“.

No, u hrvatskome duhovnom i stvaralačkom prostoru Rajmund Kupareo je iznad svega pjesnik. Prema sudu književne kritike, ide uz bok pjesničkim imenima kakvi su Đuro Sudeta, Nikola Šop, Ivo Lendić i Jeronim Korner, dakle u skupinu pjesnika katoličke inspiracije. Kupareo nasuprot mnogim pjesnicima „nabožnoga“ obilježja, koji svoje osjećaje uvijaju zanosnim riječima, ostaje na liniji svoje tomističke teološke izobrazbe. Primjerice, Kupareov Isus je ljudima blizak, ali za razliku od Šopova on uvijek ostaje Bogom. Tematska raznolikost Kupareova pjesništva ide od božićnih pjesmokruga, korizmenih eligija, uskrasnih slavopoja, marijanskih hvalospjeva, blagoslova te imitacije hebrejskih psalama do izvanrednih domoljubnih, impresionističkih i pejzažnih motiva „o zemlji i moru“ koji nisu biljeg iz samostana, već izlazak u svijet iz plodonosne samoće.

U svjetskoj aksiologiji, u Dominikanskom redu, u čileanskoj estetici i u hrvatskoj književnosti opravdano traje biljeg Rajmunda Kuparea čiji prsti prelijeću po strunama vrednota i tipkama harmonije, čiji duh na tragu genijalnoga Akvinca razmatra lijepo i Lijepoga te čije srce na jadranskoj obali sluša šum mora i razabire cjelov na njegovoj površini, a sada, nadam se i u samoj vječnosti.

Sve do nedavnih demokratskih promjena u Hrvatskoj osebudni rad ovog hrvatskog književnika i čileanskog akademika ostalo je uglavnom u anonimnosti, te je doživio sudbinu tzv. „prešućivanog stvaralaštva“. No, Kupareovo djelo još uvijek vapi biti pročitano i predstavljeno hrvatskoj i inoj javnosti, bilježi nedavno jedan književni kritičar.

Frano Prcela OP

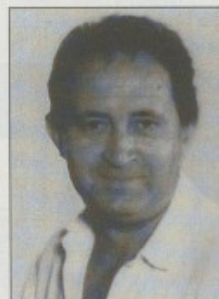
IN MEMORIAM

U SPOMEN

Jozo Vrbat

(1952.-1996.)

U Tuttingenu je 19. travnja 1996. umro Jozo Vrbat, praktični vjernik iz župe Dragalovci kod Banje Luke. Stigao je u Njemačku prije više od dvadeset godina, gdje je radio uglavnom kao šumski radnik. U rodnim Dragalovcima izgradio je lijepu obiteljsku kuću i gospodarske zgrade. Bio je i kum crkvenom zvonu. Sa suprugom Ljubicom dobio je sinove Tonia (7) i Ivicu (5). Sav njegov trud u Dragalovcima uništio je rat, kojega su posljedice i Jozu prerano odvele u tragičnu smrt. Bio je to pretužan sprovod, a vodio ga je vlč. Josip Pavlo-

vić. Hvala mu na riječima utjehe i nade, koje je izgovorio na groblju. Hvala svim znancima, kumovima, rodacima i prijateljima koji su na sprovod došli

sa svih strana Njemačke, Hrvatske, Slovenije, Bosne. Za pokojnim Jozom svi oni žale, a posebno otac Bone, majka Janja, braća Ivo, Stipo i Jakov, sestre Jelena i Ivka, te supruga Ljubicu i djeca Toni i Ivica. Neka mu Gospodin udijeli vječni pokoj!

Kazimir Barukčić

Lopta je okrugla

Ipak naša dijaspora to ovdje nije mogla u taj čas odmah svatit. Zato su se naši vatre-

Kićo je jopet bija kod nas u dijaspori. „Croatija anseble“ iz Vrankfurta ga poziva da piva na njovoj fešti za 25 godin pivanja i plesanja. A Kićo namisto da piva, udarija pričat viceve ka baba Ikača. Naši van folkloriši nastupaju ovdi već jedan vrtalj stoljeća, a osnovali su ih davno pater Bernard i dotur Lucić. U svezin s tim i drugin velikin zaslugama za naš narod i domovinu dotur Lucić je dobija nedavno i veliko priznanje. Iša je pravo u Banske dvore, di ga je president dr. Tuđman odlikova ordenom i spomenicom.

Zato van ja odman
iden na naše lipo,
plavo i toplo more i
nema me do jeseni.
Gospo moja, ama čim
pomislin na to, toplo mi oko srca. Kako li
će tek biti lipo doli na odmoru!

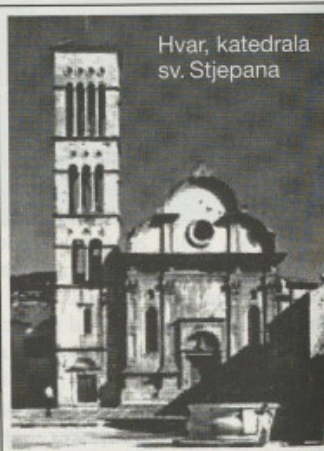
L I S A B O N □ K A I N
A R A P □ L J I L J A N □ A
N O M E R A K □ T E I N
A F □ R A □ E A K □ N A
C R N I K A □ L A V O R □ □ □ V
□ A N T U N P A D O V A N S K I
A N □ I N A R I □ L J □ O T O K
N E R V □ B O N A V E N T U R A
A V A □ P E Č □ T O R E A D O R
M A N D O L I N E □ K O R I T I
□ C E S T A □ A L B A N I J A □

☛ = gradovi sjedišta hrvatskih priobalnih biskupija i nadbiskupija

Rješenje pošaljite najkasnije do 6. IX. 1996.

VATRENI SLJEDBENIK PRISTAŠA		VOĐENI OTOČI NA TKIVU	PJESMA, PIJEV	BOS. KRALJ, KO- TROMANIĆ (14. ST.)		§	IRIDU	SJEVNO- AMERIČKI GOVEDO (INDUJANCI)	POKRAJINA, UPRAVNA JEDINICA (TUR.)	NEPRI- STOJNOST, NEPRI- LIČNOST	CABETOVA UTOPIJSKA ZEMLJA	BEZOBRZNI TRKAČI ZA USPJEHOM I NOVCEM
L					 RIM. BOŽI- CA SVITANJA							
UDOVICA					 OLTARI U STAROGRČ. DRAMI							
GL. GRAD LIBANONA					 HRV. ASTRO- NOM, OTON (1857-1931)							
R M				NAZIV ZA NOGOME- TASE FRANCUSKE								
O I				OPĆINSKI POSLOVI BIRANI SLJEDBENICI								
VOLT								ZAPOVJED- NI BLAGDAN CRVENI GRANAT				
STARA MARKA NJEAM. AU- TOMOBILA				GRAD U SIRIJI MUSL. SVEČENIK				DRAŽ MARKA FOTO- FILMOVA			 Z L	
					NOVA GVINEJA ALBAN. TELEF. AGENCIJA					KRAĆE PUTOVANJE U PRIRODU		
VRSTA MOR- RIBE (MNL.)					LADA MIT. ARGONAUTA					GRAFIČKI ZNACI ZA GLASOVE		
STEZALIKA, SPONA (NJEAM.)	PRIKOS (MNL.)				I C					E N		
HRVATSKI NOGOMETNI REPREZEN- TATIVAC, IGOR	§						TISKARSKA TEHNIKA				GRČ. BOG SUMA I PASTIRA UGLJIK	
							NEVOLINI- CI, JADNICI					TONA

Hvar, katedrala
sv. Stjepana

SJEDIŠTA HRVATSKIH BISKUPIJA NA NAŠOJ OBALI

*Treffen
junger Katholiken
in Kroatien
6.–9. Juni 1996*

▲ I oni su junački obranili hrvatsku enklavu Žepče. Žele ostati i opstati na svome, ali i ukazati drugima na svoj teški položaj. Vjera im daje snagu i nadu za budućnost.

Foto: J. Štilinović

◀ Maja Blagdan pjeva o svetoj ljubavi

▼ Slika za uspomenu sa zidina kninske tvrđave. „Ako treba, Gospode...” – poruka je i ove četvorice mladića.

Fotos: A. Batinić

▲ Ovaj sladoled je tako ukusan! Kako ne bi i bio, kad su nam ga darovali tako naočiti mladi hrvatski vojnici.

Na vratima kninske tvrđave: Prošle godine u ovo doba još se samo sanjalo da će kroz vrata ove tvrđave slobodno prolaziti i fra Luka Delić, gvardijan kninskoga samostana sv. Ante

Papa, hvala Ti ▲

Prigodom nedavnoga Papina posjeta Paderbomu hrvatski vjernici iz Paderborna, Bielefelda, Hagen i ostalih okolnih mjesta također su pozdravili Papu. Papa ih je uočio i srdačno pozdravio blagoslivljajući ih rukom.

Ljepota Plitvica

Neodoljiva je ljepota slobodnih Plitvica. U to su se uvjerali i mladi iz Frankfurta, koji su putovali na Susret mladih u Split. Ostaje slika za uspomenu i želja da posjete Plitvice i sljedeće godine. ►

CROATIA INVEST

ZA SIGURNU BUDUĆNOST

Postvertriebsstück D 2384 E Gebühr bezahlt:

Scholt + Klog Druckeret GmbH - 64546 Mierfelden-Wall,.